— Nasıl, bu yaz denizden, plâjdan istifade ettin mi?..
— Kocam duymasın ama, çoook!..

BAŞ AĞRILARINA KARŞI

OPON

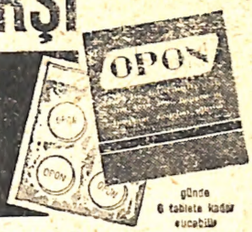

FAYDALIDIR!

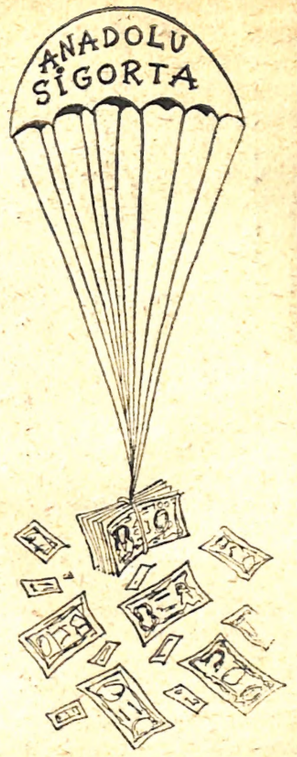

ÖLÜME — KAZAYA — YANGINA KARŞI İLK YARDIM

GÜLMEK

Ordinaryüs Profesör Şekip Tunç, bakın ne diyor:

«Denizin yüzü her zaman dalgalı olduğu halde, dibi derin bir barış ve sessizlik içindedir. Durmadan çarpışan ve üzerlerinde beyaz ve şuh köpük taşıyan dalgaların yegâne gayesi muvazenetlerini (dengelerini) bulmaktır. Bazan denizden kaçan bir dalga sâhilin kumsalları üzerine şen köpüklerinden bir parça bırakır. Burada tesadüfen oynıyan bir çocuk bu köpükten bir avuç alsa, elinde onu getiren dalganın suyundan çok daha tuzlu ve acı bir kaç su damlası kaldığını görünce, hayret etmez mi?

İşte gülmek de bu köpük gibi içtimaî hayatın sathındaki muvazenesizliklerin mücadelesinden doğuyor. Ve bu tabloyu tebessüm ve kahkahalarımızla bir anda tersim ediyoruz. Fakat emin olmalı ki, neşe ve gülme dediğimiz şeylerin içi şuh deniz köpükleri gibi daima tuzlu ve acıdır.

17 Mayıs 1920

Akbaba okurlarına, Profesör Şekip Tunç'un anlattıklarına en uygun mizah eserleri sunuyor:

MİZAHİ ESERLER!

1 — MİZAH HİKÂYELERİ ANTOLOJİSİ :

24 büyük Türk mizahçısının hayatları, mizah anlayışları ve en seçme 90 hikâyesi bu antolojide toplanmıştı. Bu eserde şu değerli imzaların hikâyelerini okuyacaksınız:

Hüseyin Rahmi, Ahmet Râsim, Mehmet Rauf, Hüseyin Suat, Fazıl Ahmet, Ömer Seyfettin, Refik Halid, Ercüment Ekrem, Aka Gündüz, Reşat Nuri, Osman Cemal, Peyami Safa, Burhan Felek, Hakkı Süha, F. Celâlettin, Orhan Seyfi, Yusuf Ziya, Mahmut Yesari, Selâmi İzzet, Hikmet Feridun, Aziz Nesin, Adnan Veli, Bülen Oran.

Mizah Hikâyeleri Antolojisi üç ciltttir. Her cildin fiyatı 1 Lira.

2 — İT KUYRUĞU:

Aziz Nesin'in birbirlerinden güzel 25 mizah hikâyesi bu eserde toplanmıştır. Her hikâyede çağımızın bir aksak yönü ustaca hicvedilmiştir.

Gülerek düşünmek
Düşünerek gülmek

İstiyenler bu eseri mutlaka okumalıdırlar.

Fiyatı 1 Lira

3 — SAHTEKÂRSIZ MEMLEKET :

Rus edebiyatının büyük şöhreti Arkady Averçenko'yu bütün dünya hayranlıkla tanır. «Sahtekârsız memleket» onun zeki, zarif ve şakacı kaleminden çıkmış en güzel eserdir. Tatlı mizah ile acı hicvi, bu eserde en yüksek derecesini bulmuştur.

Fiyatı 1 Lira

ADRES: Akbaba, Belediye, Klot Farer Cad. No. 8-10 İSTANBUL

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Teknik Sekreteri :
Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.

Telefon: 221 11

Abone: Senelığı 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer:
ERCAN Matbaası

ELİNİZDEN

Bırakamıyacağınız Kitaplar

Akbaba Yayınevi, yeni mevsime biribirinden güzel yepyeni ve taptaze eserlerle giriyor.

On üçüncü kitap

Sarı Çizmeli Mehmed Ağa

Yazan: Yusuf Ziya ORTAÇ

Bu eser, kütüphanenizin ana kitaplarından biri olacaktır. Çeşitli konuları, en güzel Türkçe ile en usta kalemden okuyacaksınız. Bir haftaya kadar çıkıyor. Fiyatı 1 Liradır.

On dördüncü kitap

Sosyete

Yazan: Adnan Veli KANIK

Mizah yayınlarımızın on dördüncü kitabı Sosyete, Adnan Veli Kanık'ın seve seve, beğene beğene okuyacağınız, cemiyet konularını nükteli bir dille anlatan pek zarif bir eseridir. Gelecek ay çıkıyor. Fiyatı 1 Liradır.

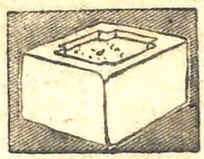

beyaz sabun
çamaşır içindir

Kremli
PURO
cildiniz içindir
PURO sizi güzelleştirir
Bol Köpüklü · Nefis Kokulu
PURO
Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

SAYI : 237 C.: 10 27 EYLÜL 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

AT ve MEYDAN!

ON beş kuruş verip bir günlük gazete alınız. Yalnız başlıkları okumak, kötümser, karamser olmanıza yeter; Kesilen ağaçlar vardır, açılan yollar yok! Yıkılan kulübeler vardır; yapılan binalar yok! Ağlayan menfaatlar vardır, sevinen insanlar yok!

Cinayetler, cinayetler, cinayetler... Vurgunlar, vurgunlar, vurğunlar... Her çirkinlik, her bayağılık, her gerilik bizde; Yerli film mi? Göbek havası!.. Musiki mi? Mikrofon başında hortlak ağızlı, dev memeli bir cadı!.. Doktor mu? Hastalarının derisini yüzen bir soyguncu!..

Acaba Türk okuyucusu sevinmekten, neşelenmekten, tatlı haberler almaktan, mutlu günler beklemekten hoşlanmıyor mu dersiniz? Yoksa, iyiye, güzele, tatlıya karşı göz yummak, kulak tıkamak, ağız açmamak için aramızda gizli bir sözbirliği mi yaptık?

Durunuz, bir mizah gazetesinin konu çerçevesini bir daha aşarak ben sizlere müjdeler vereyim:

Devlet Operasından Leylâ Gencer'in şimdi de Amerikada alkışlandığını biliyor musunuz? Bu, gazetelerimizde iki satırlık bir telgraf haberidir, o kadar!

İbşiroğlu ile Eyüboğlu'nun hazırladıkları bir filmin, Hitit Güneşi'nin Almanya'daki müsabakada dünya ikinciliğini kazandığını duydunuz mu? Bu da, gazetelerimizde yarım ağızla konuşulup geçen bir hiçtir!

Her hafta Akbaba'da birbirinden güzel yazılarını okuduğunuz Aziz Nesin'in İtalyadaki zaferini işittiniz mi? Lâf değil, milletlerarası mizah hikâyeleri yarışında dünya birincisi oldu. Bunu da, gazetelerin telgraf kargaşalığı arasında dikkatli gözler ancak görebildiler.

Bitmedilii... Budapeşte Tıp Fakültesinde, bir cildiye paviyonunun adı «Hulûsi Behçet paviyonu» dur. Bundan haberiniz var mı?

Ord. Prof. Dr. Ekrem Şerif Egeli'nin Laussanne ve Gènève Tıp Fakültelerine davet edildiğini ve bu iki dünya kürsüsünde klinik dersleri verdiğini, göğsünüz gurur ile genişliyerek gazetelerimizde okudunuz mu?

Göz hekimi, doçent Necdet Sezer'in, Hulûsi Behçet hastalığının mikrobunu bulduğunu size müjdeleyen oldu mu?

Daha iki ay evvel, Amerikada çıkan «Milletlerarası Cerrahlar Cemiyeti Mecmuası» nın Temmuz sayısında, Ord. Prof. Dr. K. İsmail Gürkan'ın, ismiyle, resmiyle, hayatı ve eserleriyle, dünya şöhretinde bir operatör olarak takdim edildiğini, sayın basınımızdan bir tanesi olsun gördü mü? Duydu mu? Sevinerek bildirdi mi?.. Ne gezer... Döğünmekten, övünmekten vakit yok ki!..

Sevinçlerimizi, gururlarımızı bu kadar da sanmayınız. Daha var, daha var, daha var. Ne yazık ki, yerim yok, yerim yok, yerim yok.. Ne yapalım, at bizde, meydan onlarda.

YUSUF ZİYA ORTAÇ

OSMAN BÖLÜKBAŞI 4 SAATLİK KONUŞMASINDA 6 ŞİİR OKUDU, 7 FIKRA ANLATTI.. (Gazeteler)

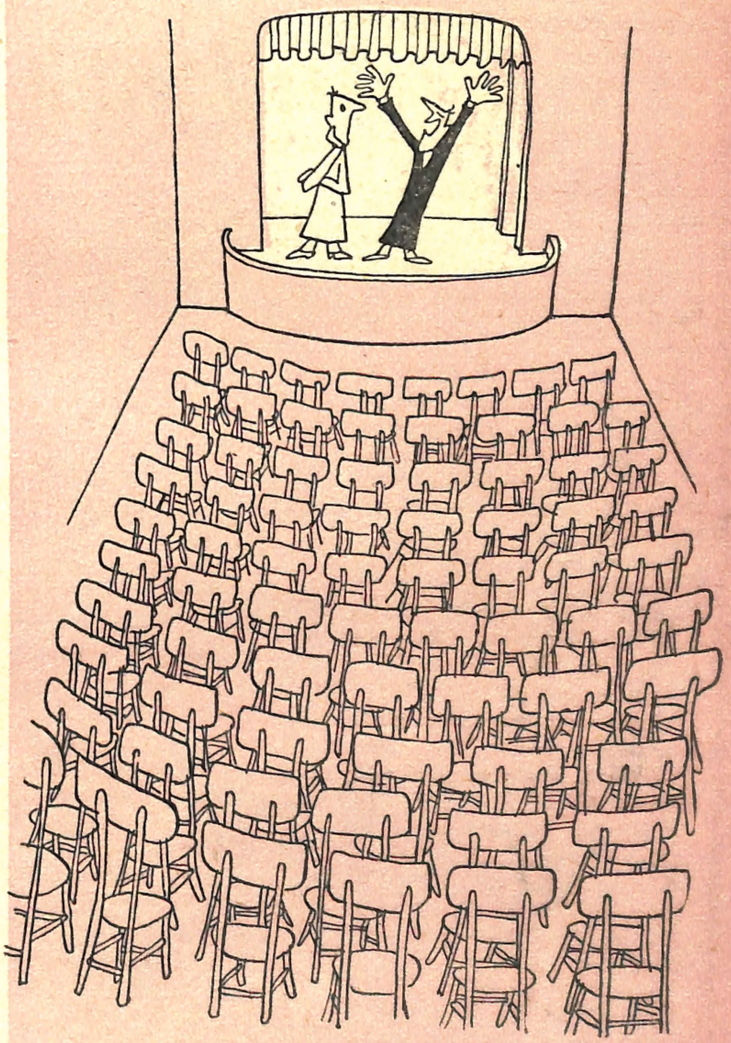

Aktör — Bölükbaşı kasabada bir kaç gün daha kalırsa, iflâs ettiğimiz gündür!..

HILTONDA KENDİSİNE ODA VERİLMİYEN BİR SES SANATKARI, VALİYE MÜRACAAT ETTİ.. — Gazeteler —

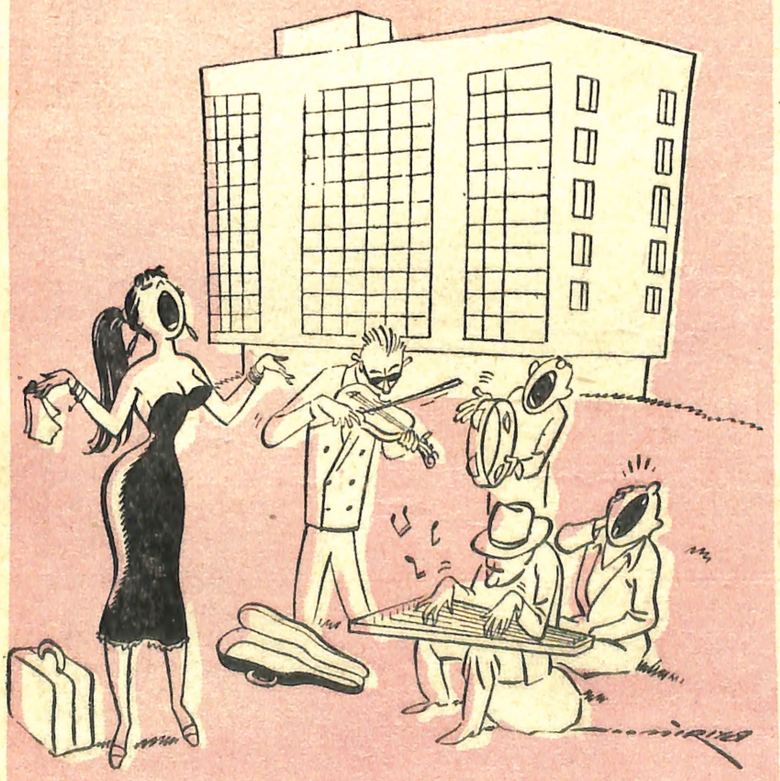

«Bu gece Hiltonda kalsak ne olur?..
Ah... Ne olur?..»
«Felekten bir gece çalsak, ne olur?..
Ah... Ne olur?..»

BELEDİYE REİSİ OLMUŞUM

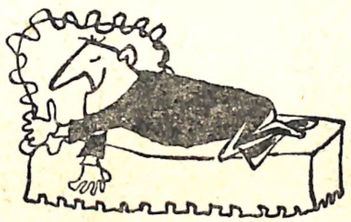

OLAN: PEKİ OLUR

●

BEN kendim istiyere olmadim, onlar zorla yaptılar.

— Olmam! dedim.

— Olacaksın, bu bir memleket işi!.. diye dayattılar.

Eh mademki memleket işi, akan sular durur, duran sular akar.

Benim belediye reisi olmama fasulye ile pilâv sebep oldu. Hoşafın da hakkını yememeli. Doğrusu belediye reisi olmamda hoşafın da payi var. Ama işin başı fasulyede. Eğer iki tabak, bol salçalı, kıymalı, kırmızı biberli kurufasulye olmasaydı, ben zor belediye reisi olurdum.

Siz de dörtte bir taze ekmekle iki tabak kuru fasulye, bir tabak tepeleme pilâv yiyin, bir kâse de hoşaf için, üstüne de bir uyku kestirin. Bakın bakalım, ne oluyorsunuz?

Ben yine alçak gönüllüğümden belediye reisi oldum. Yoksa öyle derin bir uykuya dalmıştım ki, değil belediye reisi kral bile olabilirdim.

Bu öğlen uykuları rüyası bir başka oluyor. İnsan hem rüya görüyor, hem de rüya gördüğünü biliyor. Tok karnına uykuda rüya görmek, politika hayatı gibi bir şey... Hem çıkıyorsun, hem de ineceğini biliyorsun.

Hayırdır inşallah, gündüz niyetine anlatıyorum. Fasulye, pilâv, hoşaftan sonra bana bir ağırlık geldi. Divana uzandım. Kapı vuruldu.

— Buyurun? dedim.

İçeriye saygı ile üç kişi girdi. İçlerinden şişmanı:

— Tebrik ederiz, belediye reisi oldunuz, dedi.

— Hadi ulan, dedim, rüyada benimle dalga geçmeyin.

— Vallâ belediye reisi oldun!

— Biliyorum, rüya bu...

— Rüya müyâ, sen şimdi belediye reisi oldun ya, ona bak.

Bütün hemşehrileri memnun edecek bir belediye reisi olmak istiyordum. Belediye sarayına gider gitmez ilk işim o günkü gazeteleri okumak oldu. Bir fıkra yazarı «Bu ne biçim belediye?» başlıklı yazısında, kendi oturduğu evin sokağında kanalizasyon olmamasından çok acı şikâyet ediyordu.

Şehri bölgelere ayırdık. Bir plân gereğince kanalizasyon işine hemen o gün başlandı.

Ertesi günkü gazetelerde kıyametler kopuyordu:

«Bu ne rezalet?.. Böyle belediyecilik olur mu? Sokaklar köstebek yuvası gibi delik deşik oldu.»

Uzmanlara:

— Ne olacak? dedim, bakın haklı olarak şikâyet ediyorlar. Çabuk yolları yapın!..

Hemen yollar yapılmağa, kaldırımlar döşenmeğe, asfalt örtülmeğe başlandı.

Ertesi günkü gazetelerde belediyeye müthiş bir bombardıman vardı:

«Şehir berbat oldu. Belediye gösteriş peşinde.»

— Tamirler hemen dursun! diye emir verdim, çukurları hemen örtün!..

Bu sefer gazeteler, meydanların, yolların tıkanık olduğunu, gidiş gelişin zorlaştığını yazıyorlar, belediyeye veryansın ediyorlardı.

İlk işim binaları istimlâk ettirip yıktırmak oldu. Bu, daha büyük patırdıya sebep oldu. Gazetenin biri:

Belediye, yol açmak bahanesile dün üç tane akasya ağacını kestirdi. Ormancılığımız mahvoluyor!» diye yazıyordu.

Başka bir gazetede: «Yol açalım derken, tarihî Bekir paşa umumî helâsını yıkmak bir cinayettir. Bir millet yolsuz yaşar, ama tarihsiz yaşıyamaz!» diye yazıyordu.

Bütün yollara akasya ağaçları dikilmesi ve tarihî Bekir paşa umumî helâsının da restore edilmesi için emir verdim.

Gazeteler en ağır hücumlarını bu hâdiseden sonra yaptılar. Şehirde park yokken, yeşil saha yokken, zaten dar olan yollara bir de akasyalar dikerek büsbütün daraltmak gösteriş değildir de nedir? Hele o tarihî değeri vardır diye on para etmez taş yığını helânın restore edilmesi de ne oluyor? Tarihî denilen şeyler daima bayındırlık işlerinin önüne çıkan bir hortlaktır.

Gazeteler haklıydı. Umumî efkârı temsil ediyorlardı. Hemen tarihî helânın yıkılmasını, akasyaların sökülmesini, şehrin içine yeşil sahalar, çocuk bahçeleri, parklar açılmasını emrettim. Büyük bir hızla işe başlandı. Fakat bu çalışma ancak bir gün sürdü. Gazetelerde bir patırdı... Halk başını sokacak bir dam altı bulamazken, yapıları istimlâk edip de yok yeşil saha, yok park, yok çocuk bahçesi yapmanın sırası mı?.. Yollarda akasya ağaçları ne güzel duruyordu. Bunları sökerken belednin vicdanı hiç sızlamadı mı?..

İstimlâki durdurdum. İstimlâk edilen yerlere blok apartmanlar yapılmasını, yol kenarlarına yeniden akasyalar dikilmesini emrettim.

Umumî efkârı temsil eden gazeteler söylemedik lâf bırakmadılar.

Bu bitli akasyalar, şehrin güzelliğini bozuyor. Bu akasya denilen pis ağaçlar, toprağında ot bitmeyen, kıraç topraklı, susuz orta Avrupa şehirlerinde belki olur. Ama bizim tarihî şehrimizin çınar gibi, selvi gibi kendine mahsus ağaçları vardır. Hele o biçimsiz. kir bit kutusu gibi apartmanlar da ne oluyor? Belediyede hiç estetik görüş yok mu?

Blok apartıman yapılmasını durdurdum. Onların yerine, 16 ıncı yüzyıl Türk mimarîsi stilinde birer katlı, yayvan çatılı evler ya-

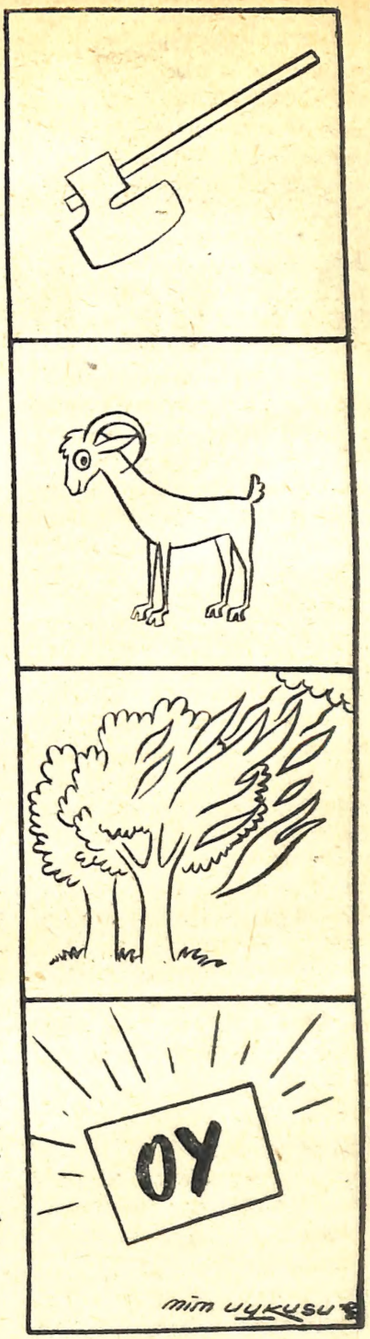

ORMAN DÂVASI..

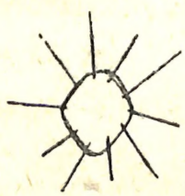

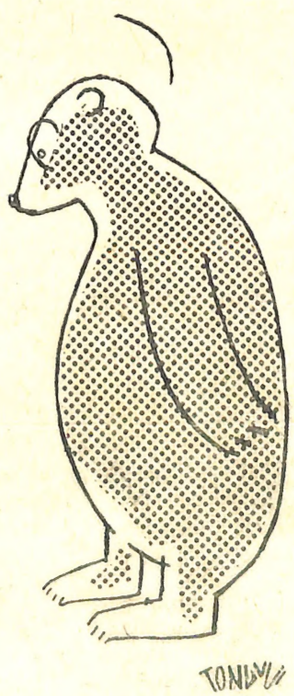

— Önüne baksana ayı!..

pılmasını emrettim. Yollara da selviler diktirdim.

Umumî efkâr mümessili gazeteler bu selvilerle şehrin mezarlığa döndüğünü yazdılar. Avrupalılar, mesken buhranı meselesini blok apartmanlarla halletmişken, bizim tek tek ev yapmamız ne saçmalıktı. Blok apartman ucuz ve çabuk yapılırdı. Hem efendim, daha yürünecek yolu, kanalizasyonu olmayan bir şehirde yollara ağaç dikmek, iş yapıyor görünmekten başka bir şey değildi.

Haklı söze ne denir? Bütün kuvvetimizi kanalizasyona verdik.

— Yollar delik deşik oluyor, yürüyemiyoruz. Arabalar dolaşmak zorunda kalıyor. Sanki belediye ucuzluk işini halletti de, iş yola mı kaldı?

Belediyedeki bütün arkadaşları çağırdım.

— Bundan sonra hiç bir iş yapmıyacağız. Herkes yan gelsin otursun! dedim.

Gazeteler: «Bu ne vurdum duymazlık! Bu ne tenbel belediye?» diye yazmağa başladılar.

Bir basın toplantısı yaptım. Bütün gazetecileri çağırdım:

— Baylar! dedim, kanalizasyon yap dediniz, onu yaparken yollar delik deşik oldu dediniz. Yolları kapadık, meydan dediniz, meydanı açarken belediye âbideleri yıkıyor dediniz. Âbideleri restore edelim dedik, bayındırlığın önünde tarihî hortlatmıyalım, bu şehre önce bina lâzım, dediniz.

Bütün içimi döktükten sonra:

— Söyleyin... İşte hep buradayız. Belediye istediklerinizi yapsın, istemediklerinizi yapmasın!..

Gazetecilerin en eskisi:

— Siz acemi bir belediye reisisiniz, dedi. Siz bizim söylediklerimize, yazdıklarımıza boş verin. Biz gazetelerimizi satmak için mu halefet yapmağa mecburuz. Eh falanı tenkit etsek olmaz. filânı tenkit etsek, başımız belâya gelir. Fişmekânı tenkit etsek mahkemeye verir. Öbürü tekzip eder, beriki kızar!

En yumuşrğı belediye olduğu için, biz de belediyeye yükleniriz. Biz bitli akasya dediğimiz zaman falan makamı kastederiz. yollar dar dediğimiz zaman maksadımız, filân yerdir. Çukur deyince, söylemek istediğimiz başka bir şeydir.

— Peki baylar, dedim, sizin maksadınızı, asıl nereyi, neyi tenkit ettiğinizi okuyucular anlarlar mı?

— Anlamaz olurlar mı? Yıllardanberi öğrenmişlerdir artık.

Baylar!.. Benden paso!.. Rüyada bile belediye reisliği yapamıya cağım. İstifa ediyorum. Alın abdestinizi, verin pabucumu...

Tan ter içinde uyandım. Bir fasulye pilâvlık belediye reisliği de işte bukadar olur. O günden sonra korkulu rüya görmemek için hep uyanık yatıyorum.

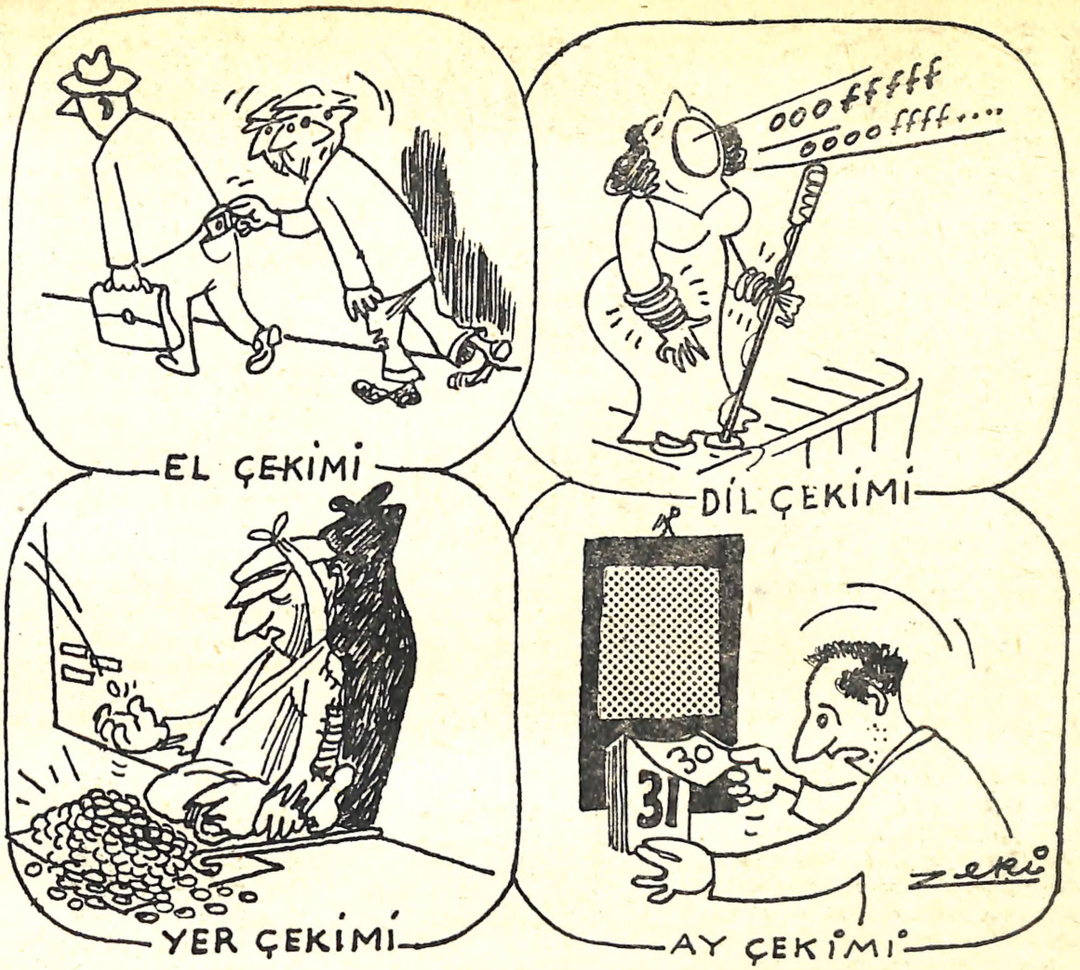

ÇEKİMLER!..

●

NİŞANLANIRLAR ELBET

Ayten, Ayfer'e:

— Duydun mu dedi. Ömerle Nermin nişanlanmışlar.

— Herhalde iki sebep vardır, diye fikir yürüttü Ayfer.

— Ne gibi?

— Nermin Ömer'i gayet iyi tanır, Ömer de Nermin'i pek tanımaz. Elbet nişanlanırlar.

●

HAYVAN AVI!..

Tarihçi bir yazarımızla, tanınmış bir atıcımız ava gidiyorlardı. Yolda giderlerken tarihçi, arkadaşına;

— Bakalım, bu sefer hangimiz daha çok hayvan avlıyacak...

Meşhur atıcı, mânalı mânalı gülümsedi;

— Herhalde sen...

— Neden?

Atıcı, hemen cevabı yapıştırdı:

— Senin muhayyilen geniş, daha iyi yalan kıvırmasını bilirsin de ondan...

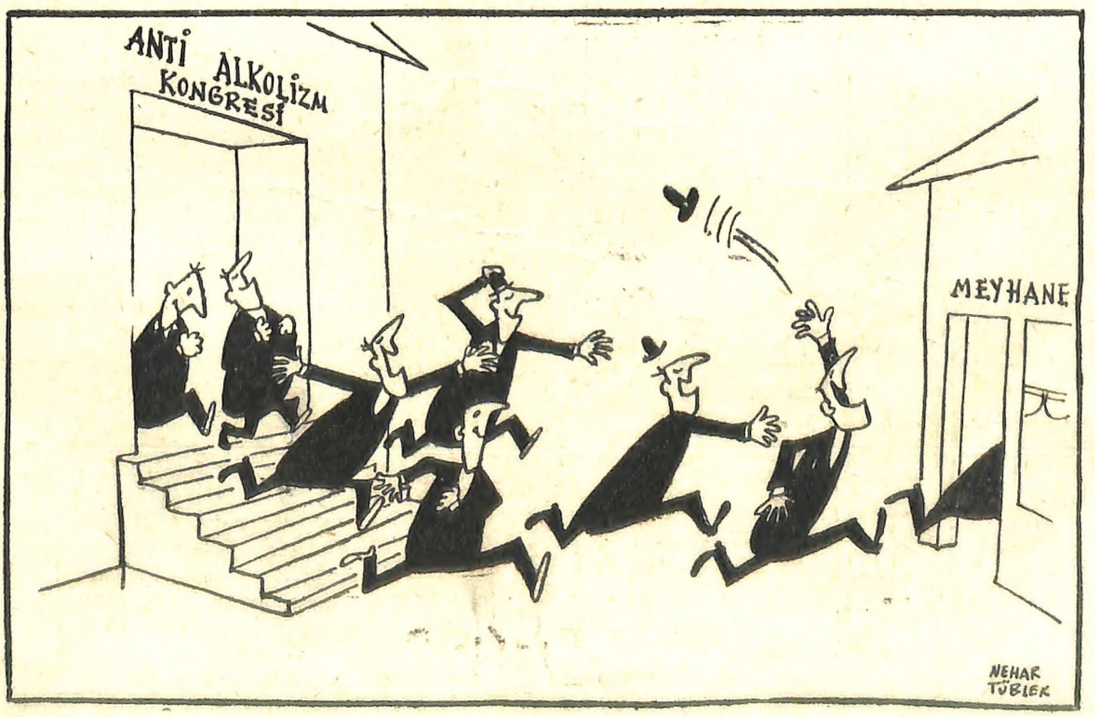

ANTİALKOLİZM KONGRESİ DAĞILDI.. (Gazeteler)

Zamanın Değeri

Yazan :

Samanoğlu Ziya ZAMAN

TARİFEYE baktım, vapurun kalkmasına otuz üç dakika var. Bir dolmuş bulabilsem, iyi. Yoksa kırk beş dakika beklemek gerekecek. Boğazda oturmanın da bu zorluğu var. Bir vapur kaçırdınız mı, yorgun argın, gece yarısı eve gidiyorsunuz. Kaç defa kan ter içinde tam iskeleye geldim, demir kapılar yüzüme kapandı. Çok kötü oluyor insan. Artık küfür mü edeceksin, beddua mı edeceksin, insan şaşırıyor da, ağzından pepeme gibi, kekeme gibi, tükrükle karışık acaip, mânasız heceler **çıkıyor.**

Otuz sekiz dakika var. Eğer biraz koşarsam, bir dolmuş bulursam yetişirim. Tabana kuvvet düş tüm yola.

— Âbidin bey, cetveli tanzim ettiniz mi?

— Dur birader, sırası mı cetvelin?

Allah Allah... Daire paydos, herkes gitmiş, o bana hâlâ cetvel soruyor. Merdivenleri üçer üçer atladım.

— Âbidin beeeey!..

— Ne var be kardeşim? Hay yerin dibine batsın bu Âbidin bey.

— Müdür bey çağırıyor.

Hah!.. Tam müdür de çağıracak sırayı buldu. Ters yüzü döndüm. Nefes nefese, soluya soluya müdürün odasına girdim. Müdür beni öyle görünce bir telâşlandı:

— Ne oldu? Ne var Âbidin bey?..

— Hiç beyefendi, sağlığınız.

— Nefes nefesesiniz..

— Acele koştum da.

— Buyurun!

Müdür bana bakıyor, ben müdüre bakıyorum.

— Bendenizi emir buyurmuşsunuz..

— Ben mi? Yooo... Ben sizi çağırtmadım.

— Odacı söyledi.

Müdür zile bastı. Odacı geldi..

— Ben sana Âbidin beyi çağır mı dedim?

— Evet.

— Ne zaman?

— Az önce...

— Haaa... Sahi... Neydi? Ben sizi bir şey için çağırtmıştım ama, dur bakayım. Tuh Allah kahretsin. İhtiyarladık be Âbidin bey... Vallâhi ihtiyarladık.

Yan gözle saate baktım, otuz dakika var. Hızlı koşarsam, bir dolmuşa da rastlarsam, yetişebilirim.

— Eeee ne olacak be Âbidin bey, yirmi dört sene devlet kapısında hizmet kolay mı? Akıl mı kalıyor insanda? Ama neydi benim sana söyliyeceğim? Mühim bir şeydi ama, neydi?.. Her neyse, aklıma gelmedi. Yarına kadar gelirse bir yere not ederim.

— Gidebilir miyim beyefendi?

— Acele işin mi var?

— Vapura yetişeceğim de...

— Haaa... O başka. Haydi güle güle...

Kapıdan fırladım.

— Âbidin bey, Âbidin bey!..

— Buyurun beyefendi!

— Hatırladım yahu, Sen geçen gün kuluçka yatırdım demiştin hani... Legorin yumurtası bulmuş sun. Nereden aldın?

— Ziraat Mektebinden beyefendi...

— Nerde o ziraat mektebi?

— Halkalı'da beyefendi.

— Teşekkür ederim. Hadi sen geç kalma, güle güle!

Saate baktım, yirmi yedi dakika var. Kendimi bir caddeye atsam.

— Âbidin beeey!..

Müdür pencereden bağırıyor.

— Efendim?

— Yumurtalar pahalı mı?

— Elli kuruş beyefendi.

— Pahalı değilmiş. Haydi sen geç kalma. Güle güle.

Atlaya atlaya gidiyorum.

— Çüş ulan dangalak!

Başımı çevirdim, herif kaldırımın üstüne boylu boyunca uzanmış, küfür ediyor. Cevap versem vapura yetişemiyeceğim.

— Yavaş yürü be! Odun!

Adamın hakkı da yok değil. Yollar da öyle kalabalık ki, çarpmadan yürünmüyor.

— Vay öküz vay!..

İçimden: «Öküz senin bey pederindir» dedim, yürüdüm.

Hep ben çarpacak değildim ya, bu sefer bir omuzla beni yere devirdiler. Hiç sesimi çıkarmadım. Yerden fırladım, ha babam koşuyorum. Vapurun kalkmasına yirmi iki dakika var.

— Dolmuş! Nereye?

— Sen nereye bayım?

— Canım söylesene nereye gidiyorsun?

— Sen söylesene!

— Karaköy...

— Yarın sabah gel, götüreyim.

Kendi kendime, «uyma kör şeytana» dedim.

— Vay Âbidincim, vay... Şükür görüştürene yahu!..

Herif, duvar gibi önümü kapadı. Ama tanıdığım kimse değil.

— Ne bu telâşın yahu?

— Vapura yetişeceğim de...

— Doktor bey, nafile, deniz kızına hiç yaramadı. Hâlâ bekâr!..

— Vapura mı? Hangi vapura?

— Boğaz vapuru...

— Haaa, yakınmış. Ben Karadeniz seferine filân çıkıyorsunuz zannettim. Eee, ne var ne yok Âbidincim?

— İyilik sağlık. Ne olsun?

— Biz seninle görüşmiyeli ne kadar oldu?

— Epeyce oldu.

— En son ne zaman görüşmüştük?

— Vallâhi... Galiba... Neresiydi?..

Saate baktım, on sekiz dakika var. Epi yol geldim ama, herif paçamı bırakmıyor ki...

— Asker arkadaşlığı başka oluyor Âbidin.

Asker der demez hatırladım. Kendisini mareşal sanan bir onbaşıydı.

— Bana müsaade, vapuru kaçıracağım, dedim, yürüdüm.

— Görüşelim yine Âbidin.

— İnşallah... Dolmuş!.. Nereye oğlum? Karaköy mü?

Cevap bile vermedi.

— Höst be!.. Önüne ardına bak ulan!..

Aldırmaaa!.. Sırtımdan ter süzülüyor. Bu kadar koştuktan sonra yetişemezsem kötü.

— Ulan hıyar ağası... Andavallı!..

Sesimi çıkarmıyorum, ha babam koşuyorum.

— Dolmuş!

Araba durdu. Bir koşu, tam yetiştim, kalktı. Yirmi metre kadar ilerde yine durdu. Bir koşu daha. Elimi arabanın kapısına atacakken yine kalktı. Ben durunca o da duruyor. Ben koşuyorum, o kalkıyor. Ama trafik lâmbasının dibinde yakaladım.

— Yahu, benimle alay mı ediyorsun?

— Estağfurullah paşam. Sizinle ne diye alay edeyim?

— Öyleyse ne diye durup durup kalkıyorsun?

— Sana ne yahu? İstersem dururum, istersem kalkarım.

— Nereye gidiyorsun?

— Eve!

— Numaran kaç senin?

— Yaka numarası mı, ayakkabı numarası mı?

— Yok, elektrik saatinin numarası.

Yeşil trafik lâmbası yandı. Şoför gaza bastı. O kadar kızdım ki, arkasından koştum. Yine durdu. Ama yetiştim. Aaaa... Bir de bakayım ki, araba dolu değil mi? Açtım ağzımı, yumdum gözümü.

— Siz ne biçim şoförsünüz be! İçerde beş kişi var, hâlâ yolcu çağırıyorsunuz.

— Beyefendi, zatiâlinizi kim çağırdı?

— Duruyorsun ya...

— Dururum, kalkarım, size ne? Siz beni dolmuş şoförü zannettiniz galiba...

Hay Allah kahretsin, hususî araba değil miymiş!.. Özür diledim.

— Aceleden akıl kalmadı beyefendi. Vapura on üç dakika kaldı da..

İyi bir adammış:

— Buyur, biz de Karaköye gidiyoruz.

— Rahatsız etmiyeyim.

— Estağfurullah... Buyurun.

Allah razı olsun, beni de aldılar arabaya. Motorun bir yeri bozulmuş da, ondan öyle gidip gidip duruyormuş. Bir kaç sefer daha durdu. Adam indi, radyatörü açtı, tamire başladı. Bak şu aksiliğe. İnsem, yürüsem ayıp olacak. Adam:

— Biraz itmek lâzım, dedi. O direksiyona geçti. Biz başladık arabayı arkasından itmeğe. Kan, ter içinde kaldım. Motor bir kere hırrr!..» diye hırlıyor, sonra zınk, duruyor.

Araba yüz metre ya gitti, ya gitmedi, ama üç yüz metre ittik.

— Çok affedersiniz baylar, dedim, ayıp olacak ama, bendeniz vapuru kaçıracağım da...

Bir koşu tutturdum.

— Çüşşşş!..

— Hössst!..

— Önüne bak!..

— Ulan şey oğlu şey!..

Küfürün bini bir para. Ne kadar küfür varsa, arkamdan hepsini savuruyorlar. Ben fırtına gibi uçuyorum. Kalabalığı, Yunus balığı denizi yarar gibi yarıp geçiyorum.

— Âbidin beeey!..

Arkamdan biri bağırıyor ama, aldırdığım yok.

Âbidin bey yahu... Kardeşim, Âbidin beeey!..

Vapurun kalkmasına altı dakika var. Nerdeyse düşüp kalacağım.

— Âbidin beeeey!..

Herif de arkamdan kovalıyor.

— Âbidin bey be!..

Köprü başında eli amuzuma yapıştı:

«YÜKSEL Kİ YERİN BU YER DEĞİLDİR!»

— Aşkolsun be Âbidin bey.

— Vapura...

Lâfım ağzımda kaldı.

— Affedersiniz, sizi birisine benzettim.

— Olur efendim.

— İyi ki, başınızı çevirdiniz. Arkadan Arif bey denen hergeleye o kadar benziyorsunuz ki, az kalsın o diye kötü bir şey yapacaktım. Efendim, siz bu Arifi bilmezsiniz. Bunun kadar namussuz herif dünyaya gelmemiş. Benim bir kaşık koleksiyonum var.

— Beyefendi, vapura yetişeceğim de, onun için...

— Ya öyle mi?.. Bu Arif olacak hergele, geçen pazar bize misafir gelmişti.

Adam iri yarı. Koluma da girdi. Bir türlü kurtulamıyorum.

— Benim kaşık koleksiyonumdan Sadrâzam Çukurkazanzade Yusuf paşanın hoşaf kaşığını çalmasın mı? Alçak!.. Namussuz herif!.. Hergele!

Saate baktım, eyvah!.. Vapur kalktı. Ama bir ümit var' Bazan bir kaç dakika geç kalkıyor vapurlar.

— Bendeniz Defterdarlıkta çalışıyorum beyefendi. Adım Meftûn... Defterdarlıkta kime sorsanız Meftûn diye beni bilir. Eğer bir işiniz düşerse beklerim. Bir acı kahvemizi içersiniz. İsm-i âliniz beyefendi...

— Âbidin.

— Ne kadar müşabehet!.. Şaşılacak şey...

Adamın dalgınlığından faydalanıp fırladım. O arkamdan:

— Âbidin bey! diye bağırırken iskele merdivenlerini indim. Oooh, çok şükür vapur iskelede. Kendimi içeri attım. Külçe gibi peykeye düştüm.

O kadar küfür yedim ama, vapura da yetiştim. Yolculara bakıyorum, hiç acele eden yok. Hepsi de sallana sallana geliyorlar. Beş dakika geçti, on dakika geçti, vapur kalkmaz. İskeleye çıktım. Memura:

— Tarife mi değişti? dedim.

— Hayır, yaz tarifesi, dedi, on beş gün sonra değişecek.

— Peki, neden vapur kalkmıyor? Bu ne lâübalilik!.. Ne rezalet!.. Herkesin işi gücü var. Zaten biz işte böyleyiz. Zamanın hiç değeri yok. Değil on dakika, on saatin, on günün bile değeri yok. Vakit, ne demektir vakit?..

Artık söylemediğimi bırakmadım. Biz neden ilerlemiyoruz. Çünkü zamanla, saatle hiç ilgimiz yok. Memur bir şey söylemek için çabalıyor ama ona fırsat bırakmıyordum. Bir kalabalıkla çevril-

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

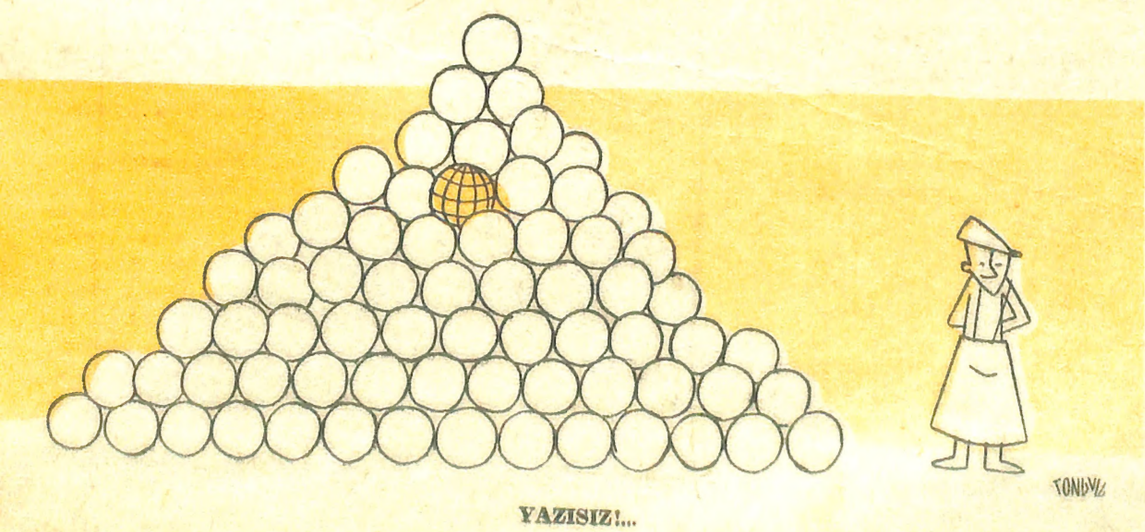

YAZISIZ!...

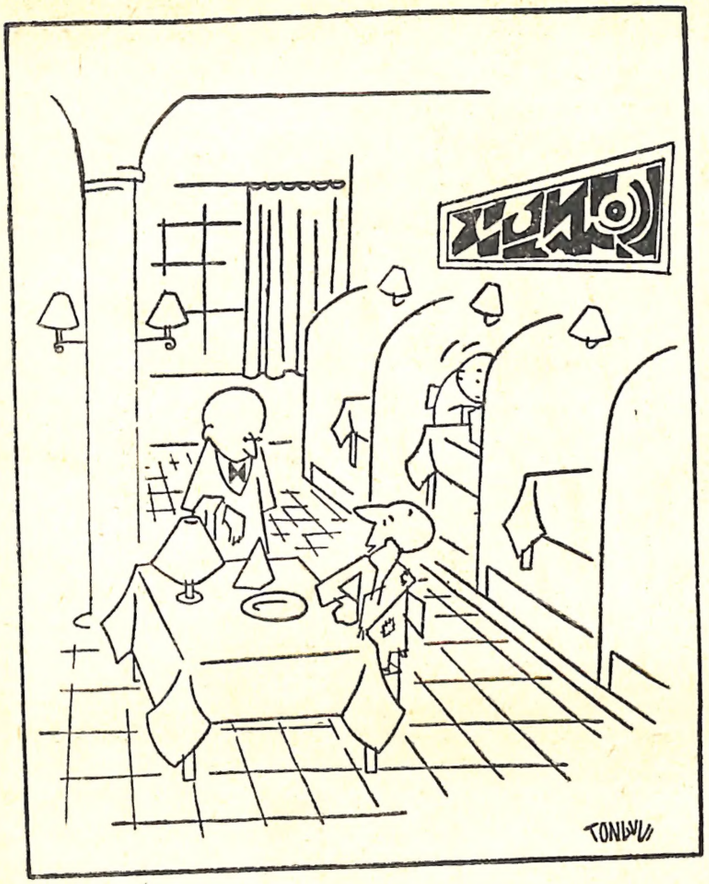

— Elli dirhem ekmek, yüz dirhem peynir!..

miştim. Kalabalık arttıkça sesim de yükseliyordu:

— Avrupalılar neden ilerliyor? Çünkü efendim herifler sâniyenin değerini bilirler.

Kalabalıktan, beni destekliyen sesler yükseliyordu:

— Çok doğru beyefendi.

— Bizde bu gidiş varken...

Hattâ sözlerimi yer yer alkışlarla kesiyorlardı.

— Bir vapurun tarifedeki saatinden yirmi dakika geç kalktığı nerde görülmüş?

Kalabalık beni tasdik ediyordu:

— Rezalet...

— Olur şey değil...

— Ayıp yahu...

İskele memuru:

— Saatiniz yanlış olmasın bayım? dedi.

Saatime baktım:

— Altıyı otuz beş geçiyor!

Birisi:

— Yanlış, dedi, benimki radyo ayarıdır, altıyı otuz beş değil, otuz dört geçiyor.

Başka birisi de ona:

— Sizinki geri kalmış, dedi, altıyı otuz yedi geçiyor.

Onlar tartışmaya başladılar. Ben:

— Tarife değişmemiş, saat yanlış değil, peki neye kalkmıyor bu vapur? diye sordum.

Memur:

— Neye kalksın? dedi, daha on üç dakika var kalkmasına.

Birden şaşırdım:

— Allah Allah... Ben her akşam burdan...

Memur:

— Nereye gideceksiniz?

Diye sordu.

— Paşabahçeye...

Demindenberi her sözümü destekliyen kalabalık, kahkahayla gülmeye başladı. Memur:

— Bayım, öbür iskeleye, dedi, sizin vapur kalkalı yarım saat oluyor.

Ben aceleyle, bir ayak önce yetişeyim diye, bir üstteki iskeleye gelmemiş miyim?

Arkamdan bağırıyorlardı:

— Herif pusulayı şaşırmış!

— Üüüü!.. Bunamış be!..

— Yuuuu!.. Sersem tavuk!..

Ateş - Sin

●

GÖRMEĞE DEĞMEZ!

İki gözünü kaybetmiş olan bir arkadaşını ziyarete gitmişti. Şura dan buradan konuşurken, hastaya sordu:

— Eh, daha ne var ne yok?

Hasta başını salladı:

— Ne bileyim, dedi, bende artık dünyayı görecek göz kaldı mı ki?..

Ziyaretçi şöyle cevap verdi:

— Esef etme... zaten onda da bakılacak yüz kalmadı!..

TESELLİ!

Kendini içmeğe vermişti. Sabah lara kadar meyhane meyhane dolaşıyordu.

Bir arkadaşı ona nasihat verdi:

— Yazık değil mi, neye böyle yapıyorsun? İçki içmekle, yaşıyacağın günleri kısaltmış oluyorsun..

O, dalgın dalgın cevap verdi:

— Günlerimi kısaltıyorum ama, gecelerimi uzatıyorum!..

MUHBİR

★ *Yazan: MUHABİR* ★

Gazetelerden;

Bu arada Milli Korunma Kanunu hükümlerine göre, gerekli ihbarları yapanlara verilecek ikramiye ve bu işte fazla mesai sarfeden memurlara verilecek prim için gerekli tahsisat ayrılması üzerinde durulmuş ve bu tahsisatın vilâyet emrine verilmesi uygun görülmüştür.

●

HER zaman güleçtir, tatlı dillidir, konuşkandır. Karısı, tüccar kocasıyla övünür. Çocukları kabara kabara:

— Babam tüccar! derler.

Ne üzerine ticaret yaptığını kimse bilmez. Ne dükkânı, ne mağazası, ne yazıhanesi vardır.

Çok eskiden elinde bir valizle evinden çıkar, yine o valizle akşamları evine dönerdi. Onun alış verişini yaptığı mallar, işte bu küçük valizin içindeydi. Bazan bir kaç parça naylon kadın çamaşırı, kaçak bir kaç metre kumaş, bazan bir kaç şişe losyon, bir kaç kutu pudra, bazan bulunmayan bir kaç ilâç, hattâ bazan otomobil yedek parçası... Bütün mahalle onun karaborsacı olduğunu bilirdi. O, mahallemizin örnek aile babasıydı. Mahallede evine, çocuklarına en iyi bakan erkek oydu. Karısının kolunda bilezikler, boynunda gerdanlık, yakasında iğne, parmaklarında yüzükler vardı. Çocukları bir giydiklerini bir daha giymezlerdi.

Öbür kadınlar, mıymıntı kocalarına:

— Erkek dediğin işte böyle olur! diye onu gösterirlerdi.

İki senede altı odalı bir villâ sahibi oldu. Sonradan elinden valizi de bıraktı. Günde bir kaç saat gider, dolaşır, ne yaparsa işte bu bir kaç saatte yapardı. Mahallenin çocuklarına:

— Büyüyünce ne olacaksın?

Diye sorulunca:

— Karaborsacı! derlerdi.

Çünkü mahallede yalnız karaborsacının çocuklarının bisiklet leti, yalnız onların meşin topları vardı.

Ben o mahalleden taşındıktan sonra, beş altı yıl onu hiç görmedim. Duyduğuma göre, çok daha zengin olmuştu.

Karaborsayı, ihtikârı önleyen son Millî Korunma Kanunu çıkınca hemen aklıma o geldi. Eskisi gibi «Hasandan al, Hüseyine sat» işleri kalmamıştı. Hat-

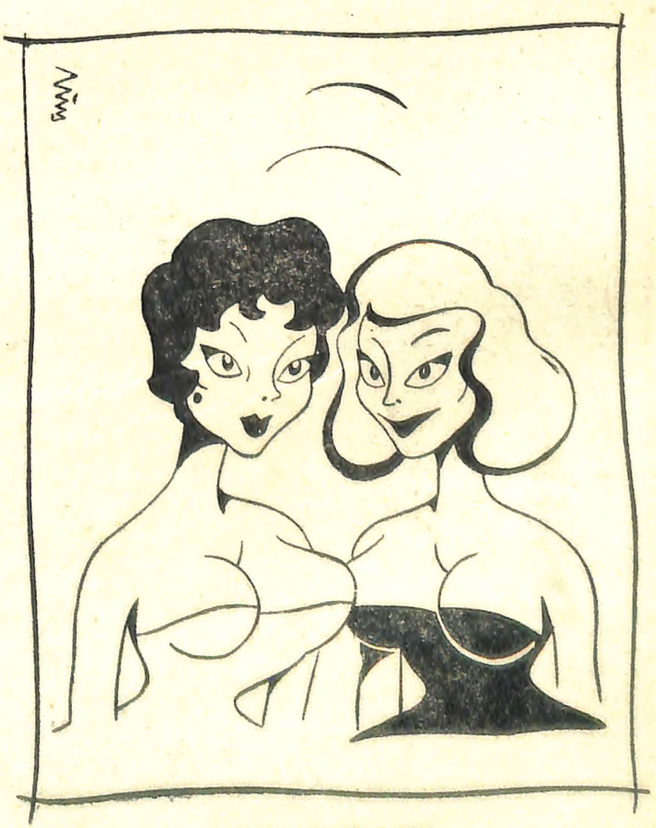

DÖRT BÜYÜKLER!..

tâ Hasan'ın malını almadan Hüseyine yüzde bin kârla satmak işleri yoktu. Ne yapıyordu zavallı? Yüzde on kârla geçinebilir miydi? O ağır masrafın altından nasıl kalkardı?

Geçen gün akşam üzeri Köprü'de karşılaştık. Hal hatır sorduktan sonra:

— İşlerin nasıl? dedim, bu yeni Millî Korunma Kanunu, kâr hadleri kararnamesi senin işlerini sarstı mı?

— Yooo... dedi, şimdi eskisinden daha çok kazanıyorum. Eskiden ayda ortalama beş, altı bin kazanırken, şimdi aylık kazancım on bine yükseldi.

— Aman dikkat birader, dedim, yakalanırsan hapishaneyi boylarsın...

— Ne hapishanesi?.. dedi. Sen çıldırdın mı? Şimdi ben karaborsacıları ihbar edip prim alıyorum. Öbür müfettişlerin hiç biri benim kadar kazanamıyorlar. Çünkü onlar benim kadar karaborcasıları tanımıyorlar.

— Arkadaşlarını ihbar ederken ayıp olmuyor mu?

— Ne münasebet yahu? Senelerce onlar memleketi, milleti soyarlarken ayıp olmadı da, şimdi ben ihbar ederken mi ayıp olacak? Bırak namussuz alçakları... Ne yaparsın kardeşim benim bir kurulu düzenim var. Çoluğumu, çocuğumu geçindirmeye mecburum. Hem bu iş, eski işten daha iyi, hem kanunî, hem daha kazançlı. Arkadaşlarım hiç biri benim kadar kazanamıyor. Vaziyetler düzelene kadar bir zaman da böyle gidecek...

— Doğru, dedim, tam sana göre bir iş... Başarılar dilerim.

Kahkaha bombası

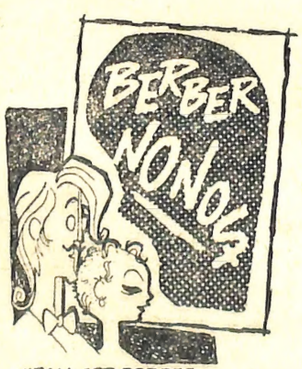

YAZAN: SER BERBER
ÇİZEN: YALÇIN ÇETİN

Bu meraklı, kahkahalı, gülünçlü çizgi romanı pek yakında Akbaba'da bulacaksınız.

Yazan: ALİ KAHYA

BİLMEM NE ADASI

Çizen: NEHAR TÜBLEK

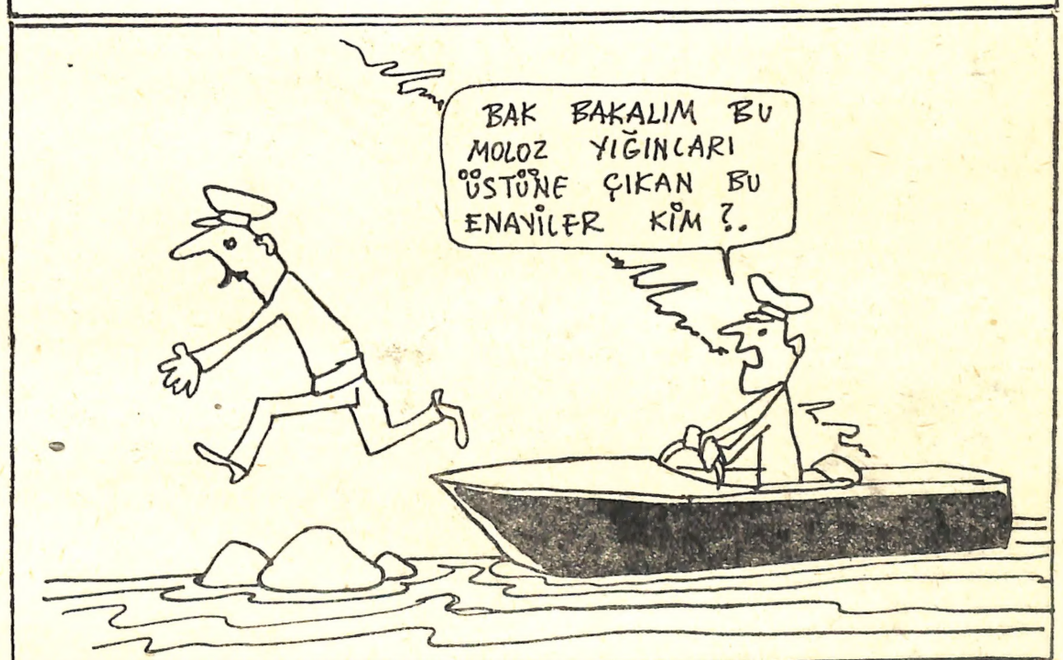

(Devamı var)

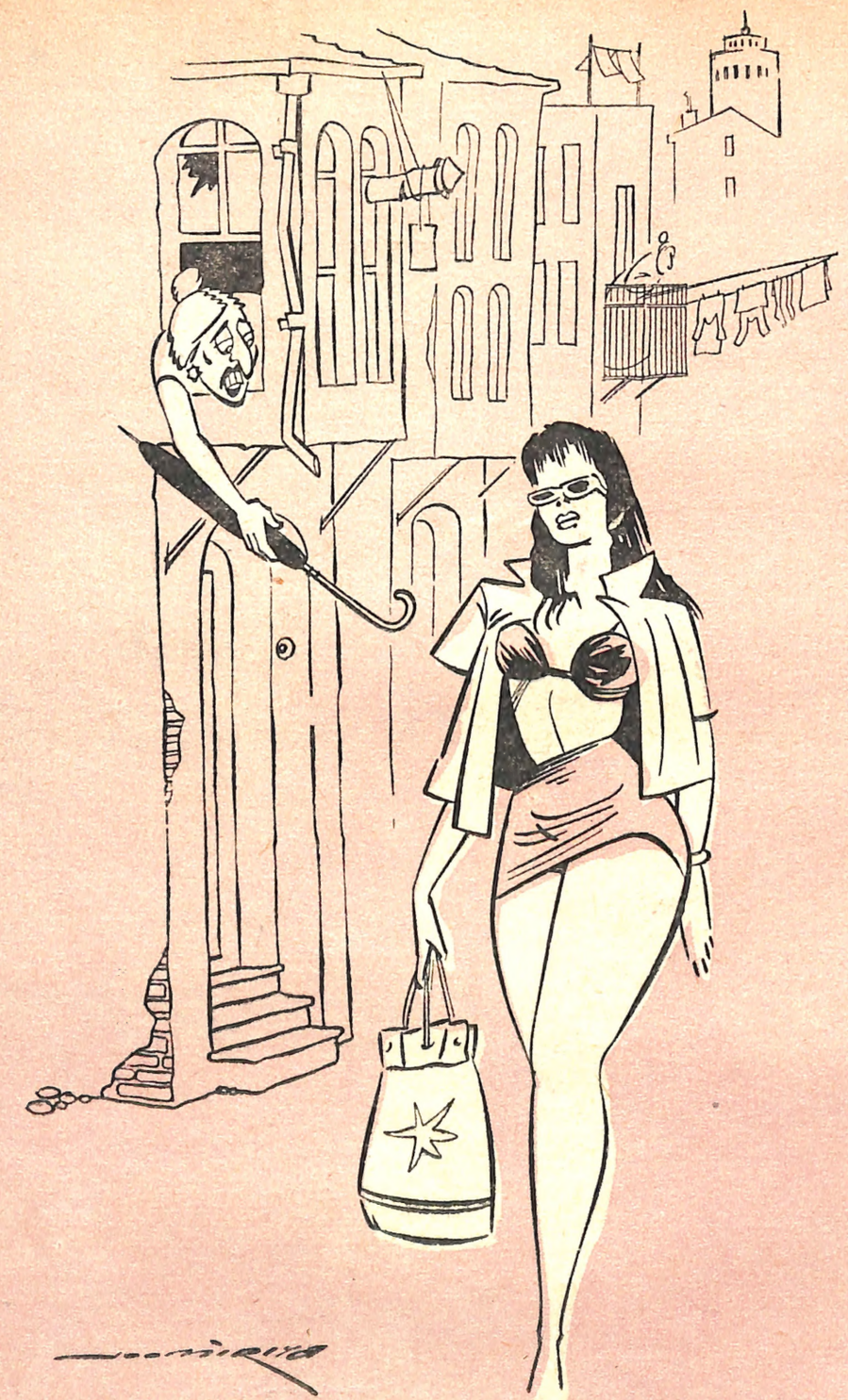

— Rebeka; şemsiyeni al, bu yun hava yağmurlu, mayon islanmasin!..

HAFTANIN

SIR

Elâzığ mebusu Ömer Sanaç, Van mebusu Muslih Görentaç'a:

— Bak, dedi, sana bir devlet sırrı söyliyeceğim, ama sır dır ha... Saklamalı...

Muslih Görentaş, dolu dolu güldü:

— Birader, ben saklamasına saklarım ama, kabahat arkadaşların, onlara söylediğim zaman hemen yayıveriyorlar.

SE

Kadınların yaşı bahis konusuydu. Vedat Raifoğlu:

— Ayni yaşta kadın, erkekten daha yaşlı görünür... dedi.

Sıdıka Avar:

TONDU

TALİHLİ DOKTORMUŞ

İsmail Terem, dostu Muzaffere sordu:

— Yahu, ilk tedavi ettiğin hastayı hatırlıyor musun? Muvaffak olmuş muydun?

Muzaffer'in yüzü ekşidi:

— Tabii, dedi, dul karısı tedavi ücretini hemen ödemişti;

YA ÖYLE YA BÖYLE

Ayfer, Aytene sordu:

— Peki, birlikte yemeğe gittiniz Hilton'a, sonra ne oldu?

— Bana, hayatını paylaşmamı teklif etti...

— Ya...

— Evet. Reddedince de bu sefer hesabı paylaşmamı istedi!

GARSONUN ZİLİ

Otel koridorunda bir müşteri, oda komşusuna sordu:

— Acaba garson çağırmak için kaç defa zile basmalı?

— Vallahi pek iyi bilmiyorum. Dün kırk bir defa bastım. Bugün otuz dokuz basışta geldi!..

HANGİSİYDİNİZ ACABA?

Nihayet salonun bir köşesinde yalnız kalabildiler.

Delikanlı, ince kaşlarını titreterek kıza yaklaştı.

Güzel taze, sigarasından bir nefes daha çekerek gülümsedi.

Konuşmağa başladılar :

— Dün gece, baloda... Hatırlıyor musunuz?

— Evet, hatırlar gibi oluyorum... Bana bir şeyler fısıldamıştısız...

— Size.. evlenme teklifi yaptım.... Değil mi?

— Galiba...

— Fakat, şimdi hatırlayamıyorum. Acaba siz ne cevap vermiştiniz? Peki mi demiştiniz, hayır mı?..

Genç kız omuzlarını kaldırdı:

— Vallahi bilmem. Birisine (peki), birisine (hayır) demiştim ama, siz hangisiydiniz acaba!..

ÜZÜLERİ

Geçen sayımızın orta sa
ramı) konulu karikatürün ü
nayı tamamile tersine çevire
şalmarın yasak edilmediğini
bildirdiler) şeklinde çıkmış
üzülerek düzeltiriz.

ŞAKALARI

KARŞILIKLI MÜSAADE

Delikanlı, kanapede kıza sokulmuş, içli bir sesle mırıldanıyodu:

— Eğer bir kere daha öpmeme müsaade edersen, ben de ederim...

— Ne edersin?

— Müsaade ederim..

— Neye ayol?

— Beni bir daha tokaklamana..

VAR

— Gayet tabii, diye cevap verdi. Pek tabii.. Çünkü kırkında erkek kırkındadır, ama kırkındaki kadın ekseriya ellisindedir!

— Güzel kız....
— Böyle bir şey değil, sen onu giyinikken görmelisin!..

HAYAT, KIRKINDAN SONRA BAŞLAR!

R. K. çok tutumlu bir adamdı. Alaylı iktisatçılarımızın başında gelirdi. İşin icabı yazıhanesine bir daktilo kız almıştı. Birinci ay, üç yüz lira maaşını verdi. İkinci ay böyle bir masraftan kurtulmak için kırk senelik bekârlık hayatına son vermeğe ve hatırı sayılır güzellerden olan daktilosu ile evlenmeğe karar verdi ve evlendi.

Zifaf gecesinin sabahı, genç zevcesine hayattaki yegâne arzusunu söylemekten kendini alamadı:

— Şöyle aslan gibi 6 çocuk sahibi olmak istiyorum.

Daktilo gelin, sabık patronunun yüzüne hazin hazin baktı ve

— Siz benim istikbalimi düşüsmüyorsunuz, dedi. Altı çocuklu dul bir kadınla kim evlenir...

ÇOK ŞÜKÜR

Konuşma sırasında, genç bir gazete muhabiri, Cevdet Yürükoğlu'na sordu:

— Nasıl, gençliğinizde tasarladığınız gayeye bağlı kaldınız mı bâri?

— Hayır, çok şükür, dedi zengin tüccar, maazallah ona bağlı kalsaydım bugün meteliksiz kalırdım...

İNANMA SAKIN

Eh, doğrusu evde kalmış bir kız sayılırdı. O gün, bekâr bir misafirleri gelmiş, ikisi bir arada konuşuyorlardı.
Tam kız:

— İmkânı yok, bu gece meşgulüm.. derken annesi içeri girdi:

— İnanma oğlum, hiç bir işi yok bu gece!

ONU DA MI?

Herif idama mahkûmdu. Gardiyan haber verdi:

— Yarın sabah savcı şafakla hapishaneye gelecek...

Beriki anlamadı:

— Onu da mı kaptırıyorlar?

...ZELTİRİZ!

...a çıkan (Maraşta kıyafet bayki gazetelerden yazısında mâ...yanlışlık olmuş ve (Çarşaf ve ...iler) cümlesi (yasak edildiğini ...okuyucularımızdan af diler ve

AMERİKAN MİZAHINDAN

HARİKA GAZETECİ

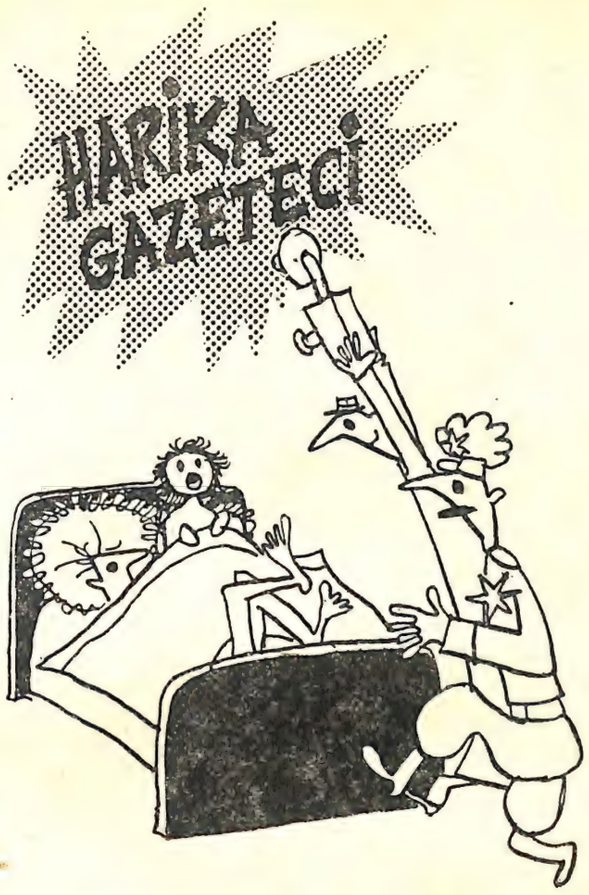

BOB Whiler, gazetecinin tarifini ezberlemişti; bir köpek bir insanı ısırırsa bu havadis bile değildir. Ama bir adam bir köpeği ısırırsa, bunu haber verebilen insan gazetecidir!

Bob Whiler, Newyork Weekly'ye kapılandığı zaman, mutlak harikulâde bir muhabir olduğunu sekreterlerine kabul ettirmeğe and içmişti. Şöyle emsalsiz bir havadis verecek, bunda da bütün meslek arkadaşlarını atlatacaktı. Kararı alıncıya kadardı iş! Kararı aldıktan sonra Bob'un durumu, ava çıkmış bir tazıdan pek de farklı sayılamazdı. Ne Beşinci caddenin yosmaları, ne elli dördüncü caddenin rezaletleri elinden kurtuluyordu. Yalnız, zavallı Bob, meslekte pek yeni olduğundan, Barmenlerle ahbaplık edip de rezalet keşfedinciye kadar atı alan Üsküdarı çoktan geçmiş bulunuyor. yani o daha vak'a mahalline giderken, ikinci baskılarını yapan diğer gazetelerde onun incelemeğe gittiği vak'a en enteresan tafsilâtiyle yayınlanıyordu.

Bu halin çaresi? Onu düşüne düşüne aklı duracak hale gelen Bob Whiler, nihayet arkadaşlarını atlattı ama, bu hâdise de onun hem meslekteki şöhretini artırdı, hem de kendisini âleme maskara etti.

Bob'un peşine düşüp herkesten önce haber aldığı havadis, bir suç üstü vakasıydı; evli bir erkek, karısını aldatıken polisler tarafından baskına uğradı ve fleşlerin ışığı altında, kendisiyle beraber kalan kadınla birlikte resimleri önce Bob'un gazetesinde, ondan sonra da bütün gazetelerde yayınlandı. Polis, uzun zamandanberi bu derece etraflı hazırlanmış bir baskın sağlayamamıştı. Bunu da bir ihbar mektubuna borçluydular.

Hâdise şöyle olmuştu;

Manhattan polisi birdenbire imzasız bir mektup almıştı. İmzasız olduktan başka, mektup o kadar açık, o kadar belli bir kesinlikle olacak hâdiseyi anlatıyordu ki, polis, önce bunun bir oyun olduğuna karar vermişti. Çünkü, karısını aldatan hiç bir erkek, en yakın arkadaşına bile meseleyi bu kadar etraflı anlatamazdı. O halde, bunun uydurulmuş bir hikâye, sık sık yapıldığı gibi, polisi boş yere oyalamak arztsundan ileri gelme bir yalan, yahut bir hastanın hezeyanı olması pek mümkündü.

Yalnız, polisin bilmediği ve hesaba katmadığı bir başka gerçek daha vardı; Bob, zabıta kuvvetlerinden önce, baskın yapılacak eve gelmişti ve polisler içeri girebilsin diye kapıyı aralık bırakmıştı.

Evet, önce alay zannettikleri hâdisenin ciddî tafsilât ihtiva etmesi karşısında Emniyet kuvvetleri, Manhattan'daki gökdelenlerden birinin altmış üçüncü katına tırmanmağı göze aldılar. Mektupta bildirilen ihanet hâdisesi, şerefli bir vatandaşın aleyhineydi. İmzasız mektup sahibi, meşhur gazeteci Bob Whiler'i itham ediyordu. Mektubun bir sureti karısına da gönderilmişti. Polis ilk iş olarak karısına telefon etti. Genç kadın;

— Onu çekemiyen arkadaşlarının bir oyunu olmalı.. dedi.

Ama ne de olsa kedındı. Kocasının böyle bir alçaklığa teşebbüs etmesi ihtimali dahi kendisini deliye döndürmeğe yetti ve polisleri iz üzerine kışkırttı. Bu vaziyet karşısında hep beraber Manhattan'daki gökdelen binanın altmış üçüncü katına tırmandılar.

İmzasız mektup sahibi, doğrusu her şeyi çok mükemmel haber almıştı. Her şey mektupta yazılı olduğu gibi cereyan etti ve... Polisler, Bob Whiler'i suçüstü yakaladılar.

Gezetecinin karısı hemen düştü bayıldı. Demek, Bob Whiler'in bütün meslekdaşlarından önce vak'a yerinde bulunuşu, sırf vak'a kahramanı olmasındandı.

Yatakta yatan güzel, sarışın kız, ilk ifadesinde;

— Bu adamın evli olduğunu bilmiyordum, dedi. Kendisini tanımam bile... Beni telefonla angaje ettiler. Bedbaht bir adamı zevk içinde harap edip teselliye kavuşturmam isteniyordu. Ücret yüksekti ve çek, geldiğim adreste adıma yazılı bir zarf içinde hazır bulundurulacaktı. Sahiden de, odaya girer girmez masa üstünde zarfı gördüm. Sonra kapı açıldı. İçeri bu bay girdi ve...

Genç kadın, bütün arzusuna rağmen hâdisenin üsttarafını anlatamadı. Anlattırmadılar. O, her ne kadar taahhüdünü yerine getirmiş, kendisinden istenen teselli vazifesini mükemmel başarmış ise de, bunun mutlaka anlatılması şart değildi...

İş, meselenin polise ne şekilde aksettiğini tesbite kalıyordu. Bob, muhakemesi bittikten, rezalet kapandıktan sonra, arkadaşlarına, artık rezalet sahasında meşhur bir gazeteci sıfatiyle, iki kelimede bu sırrı açıklayıverdi:

— Mektubu ben yazmıştım!

— Harold Wellington —

AKBABA KİTAPLARINDAN İLHAMLAR;

«İT KUYRUĞU»..

FARE İSTİLÂSI

Bir gemiyi fareler istilâ etmişti. Kaptan Sweden, gazeteye ilân verdi ve farelere çare bulacak birini aradı. Bir adam geldi:

— Bana bir kova, bir balta ve ip verin, dedi.

Verdiler. Adam ilâve etti:

— Şimdi de çağırın fareleri...

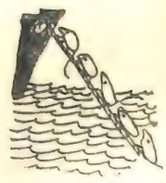

DİŞÇİNİN KURU

Dişçi Kelly, ameliyat koltuğunda oturan güzel Miss Dorothy'ye eğildi ve kur yapmağa başladı:

— Miss Dorothy... Söyleyin, size kimse dişlerinizin harikulâde güzelliğinden bahsetmedi mi?

Togo

Togo, karikatür sanatımızın eski ve sayılı şöhretlerinden biridir. Onu, her şeyden evvel karikatürde bir portre üstadı olarak tanıyoruz. Sayılı şöhretlerin çehrelerini onun tatlı fırçası, karakteristik çizgilerini herkesten evvel yakalayıp takdim eder.

Mizah dergilerinin bir çoğunda eserleri çıkan Togo, günlük gazetelerde, bilhassa geçmiş yılların en şöhretli halk gazetesi olan Karagözde yıllarca çalışmıştır.

Her yılbaşında, karikatürlerini kendi ismini verdiği bir albümde toplayan Togo, güzel fırçasına rekabet eden güzel sesile de dostları arasında alkışlanan sanatkârdır.

□

— Piyasadaki sabunlar nereye gitmiş?
— Karaborsacılar kirli çamaşırlarını temizlemek için stok yapmışlar....

— Kim demiş ki İstanbulda şeker buhranı var?..

— Karanlıktan öyle memnundum ki...
— Neye...
— Neye olacak, eve giderken ne kasap, ne de bakkal beni göremiyor!.. **(1940)**

— Karıcığım bu tipide beni bekleme... Onu söylemeğe geldim!..

Motörde Bir Kaza

MOTÖR ama, ne biçim bir bilseniz... Yirmi beş beygirlik, küçük bir kano... Suları yara yara tam yolla uçtuğu zaman civarındaki sandallar devriliyor... İşte Aynur, böyle bir motörün içindeydi. Ne arıyordu akşam vakti o nesnenin içinde? demeyin. Bir genç kız ne arar? Zevk, eğlence... Aynur da Sacit'le karşılaştığı zaman bu ahbaplığın kendisine o bakımdan zengin bir istikbâl vaadettiğini derhal kestirmişti.

Sacit, günümüzün sportif dediği tipten, enine boyuna gelişmiş, birçok genç kızın aklını alabilecek bir delikanlıydı. Üstelik zengindi de... Böyle avantajları olunca Aynur ona mukavemet edecek, teklifini tersliyecek değildi ya... İşte bu sebeple bir akşam üzeri, Moda önlerinden açıldılar. Sacit, gazı fayrab etmişti. Uçarcasına gidiyorlardı. On dakika sonra Büyükada'nın önündeydiler. Rüzgâr, deniz, köpükler genç kızı âdeta sarhoş etmişti. Bununla beraber:

YAZISIZ!..

— Bu kadar çabuk gelecek olduktan sonra, kalan zamanı ne yapacağız? diye sordu. Sacit gazı keserek güldü:

— Yine gezeceğiz tabii...

Adayı şöyle bir dolaştılar. Aynur'un tanıdıklarına tesadüf ettiler yeniden iskeleye gelince... Onların önünde de son süratle uçtular. Doğrusu «sükseli» bir gezintiydi bu...

— Şimdi, dedi Sacit, biraz da vahşi tabiat ortasında dolaşalım... Ver elini Pavli adası...

Güneşin batışını Pavli etrafından seyrettiler. Aynur:

— Geç kalmıyor muyuz? diye sordu.

— Geç mi? dedi Sacit. Eğer isterseniz hemen dönelim...

— Dönelim ya...

Sahiden de etrafta ne bir kotra, ne bir motör kalmıştı. Şimdi bomboştu denizin yüzü. Uzakta morlaşmış tepeleriyle Pendik dolayları yüze gülümsüyordu. Sacit, genç kıza uzun uzun baktıktan sonra birdenbire gazı sonuna kadar açtı. Bunun tesiriyle Aynur bir çığlık atarak Sacit'in kollarına düştü. Delikanlı:

— Aldırmayın, dedi. Bu pek beylik bir numaradır...

Daha o sözünü bitirmemişti ki, «Evinrude» markalı makine, bir horultu çıkardı. Tekne bir iki sarsıldı ve sonra birdenbire sustu. Aynur telâşla:

— Benzin mi bitti yoksa? diye sordu. Sacit'in suratı asıktı:

— Daha kötü, dedi. Pervanelerden bir kanadın pimi kırıldı. Yani sigortası... Yoksa daha iki bidon benzinimiz var...

— Ne olacak şimdi?

— Vallahi bilmem... Önce bir demir atayım da, sonra tamir edebilirsem, etmeğe çalışayım...

Demiri attı. Bereket o kadar açıkta ve derinde değildiler. Ama, muhakkak ki şehirden çok uzaktılar. Denizin ortasında, tabiatla başbaşa Bir küçük arıza, bu yalnızlığın manzarasını hemen değiştirmeğe kâfi gelmişti. Sacit bir iki uğraştı. Sonra:

— Nafile... dedi. Bir müddet bırakmaktan başka çare yok...

— Soğusun diye mi?

Sacit, Aynur'un bu çocukça sualini cevaplandırmadı. Geldi onun yanına oturdu. Koliyle omuzunu sardı:

— Üşüyor musun? diye sordu.

— Oh, hayır ama...

— Titriyorsun ya?

— Evet...

— Korkuyor musun yoksa?...

— A, yo, neden korkayım?

— Bilmem...

Ve, delikanlı, yavaşça kızın dudaklarını aldı...

İki saat sonra, bir deneme yaptılar. Biraz arızalı görünmek le beraber, motör çalıştı. Bazan hızı kesiliyor, bazan artıyordu. Böyle dalgalı bir süratle Moda'ya döndüler.

Sacit, ertesi gün tesadüf ettiği Halûk'a sordu:

— Gördün mü?

— Gördüm tabii... Enfesti... Yine pim numarası mı?

— Evet, dedi Sacit. Mükemmel yuttu...

Ayni saatlerde Aynur da, Suzan'a anlatıyordu:

— Pim numarasını yaptı. Anladığımı hissedecek diye ödüm patladı ama, bereket farkında bile olmadı yutmuş göründüğümün... Ne eğlendik bir bilsen...

— *HİKÂYECİ* —

— Kolay gelsin!..

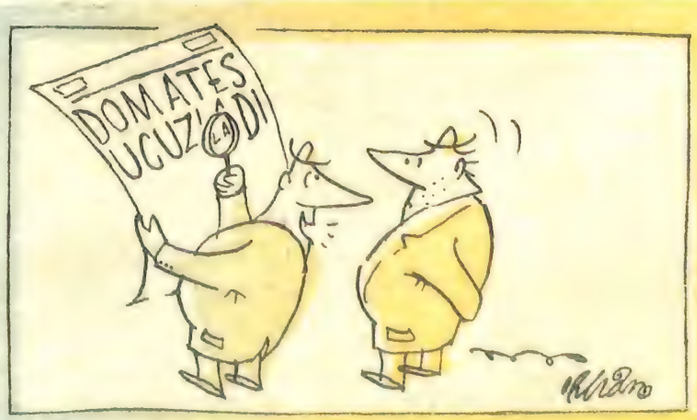

— Ben de küçülteçle okuyorum!..

Milletlerin Güldükleri

AMERİKAN FIKRASI :

Büyük sermayedar, film prodüktörünü yanına çağırttı:

— Bu mevsim kaç film çıkaracaksınız? diye sordu.

— Üç tane yapmağı düşünüyorum.

Sermayedar kükredi:

— Azizim, dedi, ben sizinle düşünesiniz diye mukavele yapmadım. Film çıkarın, film, düşünmeğe ne lüzum var?

— Telefon numaranızı yavaş yavaş söyleyin bakalım!..

İSVEÇ FIKRASI :

Hilda Haagen, nişanlısına sordu:

— Evlendikten sonra da beni böyle sevecek misin?

Delikanlı munis munis gülümsedi:

— Tabii şekerim... Esasen evli kadınlara bayılırım!

ALMAN FIKRASI :

Hans, trende giderken elindeki gazetenin çapraz kelimelerini yazıyor, fakat bunu yaparken yanında aynı gazeteyle aynı işi yapan adama bakıp hazıra konuyordu. Nihayet beriki dayanamadı:

— Ne zevki var böyle yapmanızın sanki? diye çıkışınca Hans güldü:

— Bilemezsiniz, dedi. Ben daha okulda iken hep kopyeyle sınıf geçerdim!

İNGİLİZ FIKRASI :

Snek-bar'da oturuyorlardı. Sarışın delikanlı, gayet güzel ve sarışın kızın yanına sokuldu:

— Neden böyle yalnızsınız? diye sordu. Kız:

— Zahmet etmeyin, dedi, eminim ki, esmer kadınlar sizden hoşlanırlar!

FRANSIZ FIKRASI :

Andre. kızı uzun uzun öptü. Sonra:

— Bana yalan söyledin, seni ilk defa ben öpmüyorum...

Kızın ince kaşları çatıldı:

— Asıl yalancı sensin. Hani ilk defa bir kızla öpüşüyordun? Nasıl anladın benim ilk öpüşmem olmadığını?

— Kocamın kucağında ne yapıyorsun?..

— Görmüyor musun, sigara içiyorum!..

— İtalyan —

İTALYAN FIKRASI :

Dul ve geçkin Kontessa Alfieri, ispritizme masası başında toplananlara:

— Haydi, bir ruh söyleyin de çağıralım, dedi. Biri sordu:

— Neden kocanızı çağırmıyorsunuz?

— İsterim ama, diye izah etti Kontessa, ne zaman çağırsam hep ayni kelimeyle cevap veriyor!

AMERİKAN FIKRASI :

Jim, gazetesini okuyordu. Karısı Evelyn, elinde bir parayla geldi:

— Yazı mı, tura mı atacağım, dedi. Yazı çıkarsa bulaşıkları sen yıkarsın, tura çıkarsa ben sinemaya giderim!

ERKEK SABAHAT

★ AKBABANIN MİZAHÎ ROMANI — 33 ★

Ayni gün, Hasan beyle, Hurşit bey adında iki adam da benimle mühim bir şey konuşmak için randevu istediler. Onlara da birine ertesi gece için, öbürüne daha ertesi gece için, kendi söyledikleri gazinoda randevu verdim.

O gece içimde bir korku vardı. Ali de yoktu ki, ona danışayım. Ali olmayınca kendimi çok kuvvetsiz buluyordum. Kırmızı gül gazinosuna gitmeden gereken tedbirleri aldım. Arka cebime bir muşta yerleştirdim, iç cebime de sustalıyı soktum. Ne olur ne olmaz...

Hayatımda müşteri olarak böyle içkili gazinolara ilk gidiyordum. Heyecanlıydım. Büyük salon tıklım tıklım doluydu. Keskin rakı anasonu ile, cıgara dumanı, daha başka kokularla karışmıştı. Masalar o kadar sıkışıktı ki, beni davet eden Şaban beyi bir türlü bulamıyordum. Salonun dibindeki sahnede çalgıcılar, üç de şarkıcı kadın vardı. Çalgı, şarkı, müşterilerin gürültüsünden başım döndü.

— Sabahattin bey!..

Başımı çevirdim. İki basamak yüksekçe salondan ayrılmış bir yerde oturan Şaban bey ayağa kalkmış, bana elini sallıyordu. Orada bir kaç masa daha vardı. İlk bakışta, bunların salondaki halka karışmamış «ekâbir» oldukları anlaşılıyordu. Şaban beyin masasında, orta yaşlı üç adamla, benim yaşlarımda bir de delikanlı vardı. Şaban bey, masadakilerle beni tanıştırdı.

— Parlak bir istikbale namzet Sabahattin bey oğlumuz. Mazhar bey, Cimşit bey, Abidin bey...

Üç adamla el sıkıştık. Adını bile söylemedikleri delikanlının da elini sıktım. Sandalyeye oturdum.

— Ne içersiniz Sabahattin bey?..

Hayatımda ilk defa böyle bir adam muamelesi gördüğüm için şaşkınlık içindeydim. Koskoca adamlar bana Sabahattin bey diyorlardı. Ne mi içerim? Ne bileyim ben. Bereket Çimşit bey denilen, derisi kirli sarı ile esmer karışık renkte, korkunç filmlerin kahramanı Frankeştayn'a benzeyen adam imdadıma yetişti.

— Elbette rakı, dedi, bu yaşta delikanlı bira içecek değil ya... Erkek içkisi.

— Evet, rakı, dedim.

«— Hoş geldiniz Sabahattin bey...» «— Nasılsınız Sabahattin bey?»

Onlar bana Sabahattin bey dikçe, ellerim ayaklarım fazla geliyor, dilim ağzımda büyüyor, yapacak bir şey bulamadığım için, bir erkek gibi kalın kalın öksürüyordum. Demek artık ben de insanlar arasında sayılıyordum.

— Sulu mu içersiniz?

— Nasıl olsa...

Yine o Çimşit bey, bir iskeletin çeneleri birbirine çarpar gibi takırdayarak güldü

— Harama helâl katma!.. dedi....

Kadehleri kaldırdık. Kadehimi onlarınki ile tokuştururken kulaklarıma kadar kızardığımı, yüzümün pancar gibi olduğunu hissettim. Adını söylemedikleri delikanlı cıgara paketini uzattı. Bir cıgara yaktım. O zaman buraya cıgara almadan gelmek le ayıp ettiğimi anladım. Yanım da bir paket bulunmalıydı. Yaşımı, başımı, hele kız olduğumu anlıyacaklar diye ödüm patlıyordu.

Sahnedeki çalğıcılar gitmiş, onların yerine başka çalgıcılarla sarı ipekli bir tuvalet giyinmiş, kulaklarında sanki âvize gibi parlayan küpeler, parmaklarında renkli ampuller gibi yanan iri taşlı yüzükler, kollarında bilezikler, yakasında pırıl pırıl bir dal taşıyan bir şarkıcı kadın gelmişti. Kadın şarkıya başladı. Bizim boşalan kadehler yeniden doldu.

İlk kadehimi sonuna kadar içtiğim için boğazım yanmış, gözlerimden ateş çıkmıştı. Öksürmemek için kendimi o kadar zorladım ki... Çünkü böyle yerlerde, içkiye alışık, pişkin bir erkek rolü oynamak istiyordum. İkinci kadehi, ben de onlar gibi, azar azar içmeğe başladım.

Beni davet eden Şaban bey, sahnedeki şarkıcı için:

— Helâl olsun bu karı Abdurrahman beye!.. dedi.

Öbürleri:

— Helâl olsun! diye tekrarladılar.

Kat kat ensesinde artık şişmanlıyacak yer kalmadığı için pıtır pıtır çıbanlar patlamış olan Mazhar bey;

— Geçen akşam sabaha kadar âlem yapmışlar, dedi, sonra Abdurrahman bey almış bu Canan'ı iki gün iki gece dışarı çıkmamışlar.

Hepsi birden:

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

İyi bilirim

Bir gün sıcaklardan bunalan Bektaşi, bir bardak şarap olsa da serinlesem, diye düşünür dururmuş. Nihayet aklına bir muzipgelerek süratle çarşıya yollanmış.

Gözüne kestirdiği büyükçe bir bakkaliye dükkânından içeri dalmış, önce etrafı şöyle bir gözden geçirerek boy boy şarap şişeleri dizili raflara bir göz atarak dükkâncıya:

— Birader sizde de içilecek doğru dürüst bir şarap yok ki demiş.

Buna sinirlenen dükkâncı:

— Ben sana bir şarap vereyim de gör bak! demiş.

Derhal raftan bir şişe indirip, Erenlere uzatmış:

Bir dikişte şişeyi yarıya indiren Baktaşi, yüzünü buruşturmuş. Yine bu harekete sinirlenen dükkâncı:

— Anlamadımsa bir daha çek! demiş.

Bu teklifi nimet bilen Erenler, ikinci dikişte şişenin dibini bulmuş ve alelusul yine yüzünü buruşturunca, dükkâncı

— Sen ağzının tadını ne bilirsin, demiş.

Erenler derhal boş keseyi göstererek:

— Ağzımın tadını bilmem ama, kesenin boş olduğunu iyi bilirim! demiş.

SEMİHA AKSUN
Arpacılar Hanı Büro 5
Bahçekapı — İst.

NEYLE MEŞGULLERMİŞ

— Bektaşiye Rüfailerin neyle meşgul olduklarını sormuşlar.

— Neyle olacak, yiyip içmekle, cevabını vermiş.

— Peki siz ne yaparsınız?

— Biz kanaatkârız. Sadece içeriz.

SIYIRIP GEÇTİ

Koca Ramazanda topu topu bir gün oruç tutmaya niyet etmişken onu da dayanamayıp yemiş olan bir Bektaşiye bayramda sormuşlar:

— Nasıl, bu Ramazan sana dokundu mu?

— Yok, demiş, bu seferki sıyırıp geçti.

CENGİZ TURAN
Yenişehir Çamlık mahallesi
No. 4/2 KARABÜK

Yeni Müsabakamız

Bektaşi fıkraları müsabakasına yavaş yavaş nihayet vermek kararındayız. Artık bu zarif fıkralar tükenmeğe ve tekrarlanmağa başlamıştır.

Eğer yeni ve güzel fıkralar gelecek olursa, onları memnunlukla neşretmeğe devam edeceğiz. Şimdilik elimizdeki son fıkraları okuyup ayırıyoruz.

Bunlar bitinceye kadar birer ikişer sayfalarımızda yer alırken, yeni bir müsabaka ile okuyucularımızı memnun etmeğe karar verdik.

EN BEĞENDİĞİNİZ FIKRA!

Elbet bir çok fıkra okudunuz ve dinlediniz. Bunların içinde daima zevk ile ve tatlı bir tebessümle hatırladıklarınız vardır.

1 — Bu fıkralar, yerli fıkralar olabilir,

2 — Nasrettin Hoca fıkraları olabilir.

3— Meşhur şahıslara ait nükteler, fıkralar olabilir.

4 — Yabancı dillerden çevrilmiş başka milletlere ait fıkralar da olabilir.

Bu yeni müsabakamıza katılacak okuyucularımızdan ricalarımız şunlardır:

A — Gönderilecek fıkralar daha evvel Akbabada çıkmış olmamalıdır.

B — Mümkünse doktilo ile ve kâğıdın yalnız bir yüzüne yazılmalıdır.

C — Daktilo ile yazmağa imkân yoksa, mürekkeple ve gayet okunaklı olarak yazılmalı, isim ve adres ilâve edilmelidir.

VEREĞİMİZ HEDİYELER

1 — Gönderilecek fıkralar geliş sırası ile ve gönderenlerin isimleri ve adresleriyle neşredilecektir.

2 — Her fıkra için, Akbaba yayınlarından bir kitap hediye olarak gönderilecektir.

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMESİ BİZDEN...

TAKSİLERİN DOLMUŞ YAPMASI DAHA KÂRLI.. (Gazeteler)

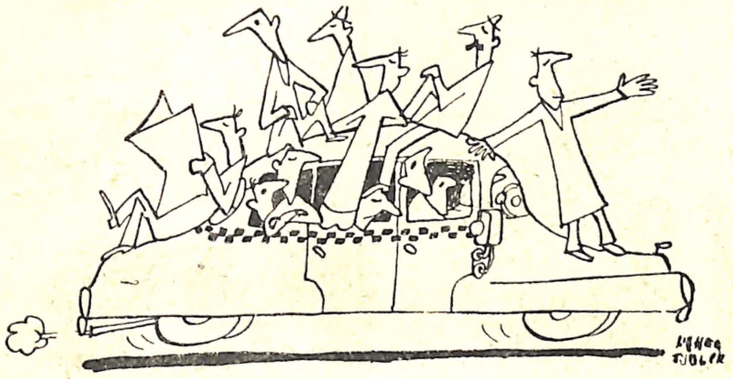

KÂR YILI!..

Yazan; Gönül Erçin; Beşiktaş Türk Ali mahalleso, Keşkül So. No. 7
Çizen: Nehar Tüblek.

İŞTE BİR ONU YAPAMAZSIN

Bektaşinin biri iyice sıkılmış, zorbalığı ile tanınmış bir zenginden kısa vâde ile ödünç para almış ve aradan epey zaman geçtiği halde ödiyememiş. Alacaklının her para isteyişinde «Yok» diye cevap verir.

Bu işe kızan adam, bir gün Bektaşiye yolda rastlar ve aralarında şöyle bir konuşma geçer:

— Yahu, parayı neye vermiyorsun? Her isteyişte «yok» diye savuyorsun.

— Yok da ondan.

Bu sefer iyice kızan adam bağırmış:

— Seni rezil ederim!
— Edersin...
— Döverim!
— Döversin.
— Söverim!
— Söversin...
— Öldürürüm!
— Öldürürsün...
— Üstelik parayı da alırım!
— İşte bir onu yapamazsın, çünkü yok!

AHMET DOĞRU
Sümerbank İplik fabrikası
DENİZLİ

KOMŞUNUN KADAYIFI

Baba erenlerin komşuları bir gün telkadayıfı pişirmişler. Fırından kıpkırmızı komşularına giden telkadayıfı gören Baba erenler:

«— Hanım, gel seninle kavga edelim, sen de komşuara kaç, ben de peşinden geleyim, bu vesile ile onları aldatıp şu telkadayıflarına ortak olalım, demiş.

Saçsaça başbaşa kapıdan giren Baba erenlerle ailesini gören komşuları, telkadayıfı ortada bırakıp bunları yatıştırmışlar ve kadayıfa buyur etmişler.

Muradına eren Bektaşi baba, kollarını sıvadığı gibi, bir solukta önünü temizleyivermiş. Fakat daha doymamış. Kendisine tepsiyi çevirip buyurun diyen de olmamış. Düşünmüş taşınmış, karısına yan yan bakmış bakmış da:

«— Hanım, şu komşulara ye, ye de dua et, yoksa seni elimden alamazlardı, vallâhi kulağına şöyle bir çevirmemle yerinden koparır dım, demiş ve tepsiyi kulak yerine çevirdiği gibi, geri kalan kadayıfı da gövdesine indirmiş.

E. GÜNEŞ BAHADIRLI
Rıfat Cemil Kızı
Reyhanlı — HATAY

ŞOFÖRLER MAKBUZ KESECEK.. (Gazeteler)

— Kâtip, kes bir Eminönü Sirkeci!..

MAHALLENİN KISMETİ

★ **AKBABANIN MİZAHÎ ROMANI — 15** ★

— Doğru, doğru...

Kahveler içildi. Şuradan buradan konuşuldu. Mahallenin Kısmeti, hayal gibi bir kaç kere Yunusun önünden geçmişti. Yunus bakmadan Maideyi görüyordu.

— Beklerim Mesut Efendi amca... Muhakkak beklerim. Siz bizim kusurumuza bakmayın. Yarın akşam bize yemeğe buyurun.

Koca ihtiyar:

— Rahatsız ederiz, dedi.

Bakırcı Yunus, odadan çıkınca sarhoştu. Tam kendi evinin kapısına gelince, elinden kese kâğıdı, merdiven taşlarına döküldü, Mür düm erikleri yerlere saçıldı. Karısına çıkıştı. Erkek kısmı kapıyı bir kere çaldı mı, kapı hemes açılmalıydı. Hırsını alamadı, bir de tokat patlattı. Oğlu Cengiz ağlamağa başladı. Bakırcı Yunus, karısı Esmaya bakıp bakıp hırslanıyordu. Ulan, bu da karı mı be!..

Bakırcı Yunus, birden karısı Esma'yi tarhana çorbasına benzetti. Sabah ye, akşam ye... Bıkmıştı bu karıdan artık. Elin moruğuna bak, kaymak gibi kızı almış...

Ertesi akşam Bakırcı Yunus eve erkenden geldi. Esma, en güzel yemeklerinden bir tepsi yoğurtlu mantı yapmıştı. Cengiz, fırına koştu. Gündüzden fırına verilen revaniyi getirdi.

Yunus pencere önüne oturmuş, gözü yoldaydı. Alaca karanlıkta, Hacı Mesud'un dev vücudü, yanında da fidan kadar ince, körpe bir vücut belirdi. Yunus bir solukta kapıya koştu.

Ama kapı çalınmadan açmadı.

Pek neşeli geçen yemekte Yunus karısını sık sık azarladı. Hacı Mesut da bir baba tavrı ile Esmayı korudu. Hattâ iki kere de sırtını sıvazlayıp, yanağını sıktı.

İki aile arasındaki samimî komşuluk o günden sonra daha da ilerledi. Artık Postacı Tahsinin yerine, Bakırcı Yunus geçmişti. Esma gündüzleri, Hacı Mesud'un evinden çıkmıyordu. Akşamları da ya Bakırcı Yunus, Hacı Mesutlara, ya Hacı Mesut onlara gidiyordu.

Mahallede dedikodu alıp yürümüştü. İki üç günde bir Hacı Mesut efendiye imzasız mektuplar geliyordu. Bu mektupların ilkinde, Bakırcı Yunusun nasıl namussuz bir herif olduğu, karısını kandırdığı uzun uzun anlatılıyordu. Bu mektuba, Hacı Mesut aldırış etmeyince, bundan sonraki imzasız mektuplar «Mahallemizin pek muhterem muhabbet tellâlı!» diye başlıyordu.

Hacı Mesut her mektubu aldıkça gülüyor, neşesi artıyordu. Bakırcı Yunus ile Postacı Tahsin birbirlerine düşman olmuşlardı. Hele bu iki rakibin karıları, Sıdıka ile Esma bir gün mahallede kapışıp da saç saça, baş başa döğüşünce, işin rengi biraz değişti. Sıdıka, etli canlı kadın olduğundan, elini Esmanın saçına dolamış, mahalle çeşmesinin yalağına bastırmıştı. Esmaya kızan bütün mahalle kadınları Sıdıkanın tarafındaydılar. Atiye:

— Oh oldu kahpeye!.. Oh oldu. Kocasını kendi eliyle başkasının karısına peşkeş çeker mi?

Ama, Esma Sıdıkanın elinden can havliyle kurtulup, başını yalaktan kurtarınca, iki elini yumruk yapıp, birbirine vurarak:

— Çatla da patla emi? diye bağırmıştı, Mesut efendi senden bıktı, anladın mı?.. Kadana karı, elinden aldım diye kızıyorsun değil mi?

Sonra elinin ayasını göğsüne bastıra bastıra:

— Oooh!.. Cancağızım sağ olsun!.. diye Sıdıkaya nisbet vermişti.

Bu lâf üzerine kadınlar şaşırarak birbirlerine baktılar. Bu nasıl lâftı böyle... «Bu karılara ne oluyor?» Diye Atiye hanım söylendi. Hele Sıdıka... Şakkadak, kaldırımın üstüne düşüp bayılmıştı.

Ama iki gün sonra daha beter bir şey oldu. Atiye, kapıdan geçen Cengizi içeri aldı. Küçük Cengize üç tane karamelâ verince, çocuk bülbül gibi her şeyi anlattı. Çünkü çocuk, kapının anahtar deliğinden her şeyi görmüştü.

Atiye, terliği ile tak tak döşemeye vururken: yukarıya seslenıyordu:

— Koş, koz kız Ayten!.. koş!.. Aman Yarabbi, bak neler duyuyorum...

Meraklı bir dedikodu olduğunu anlayan Ayten, sabahlığının eteğini toplayıp, aşağı seğirtti:

— Ne var Atiye teyze!..

— Ayol. sen şu koca moruğu görüyor musun?.. İşler bizim bildiğimiz gibi değilmiş kız. Dünya tersine dönmüş ayol... Herif hoca hacı falan değil, ayğır gibi bir şey maazallah... Seksenınden sonra azmış.

(Devamı var)

Dünya Karikatürleri

Otelci — Görüyorsunuz bayım, yatak odalarımız tam konforludur!..

— İtalyan —

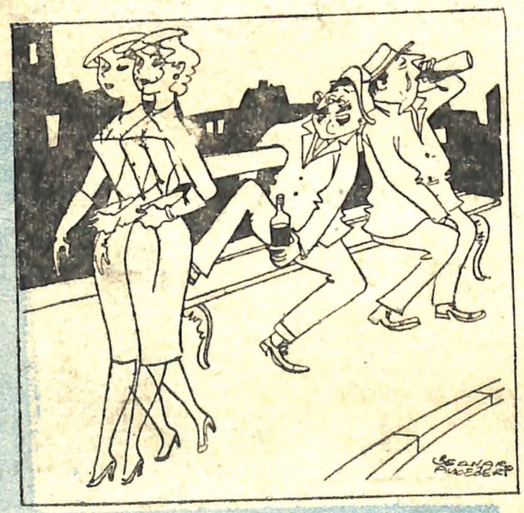

— Kısmetimiz varmış be... Biri senin, biri benim!..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— Amerikan —

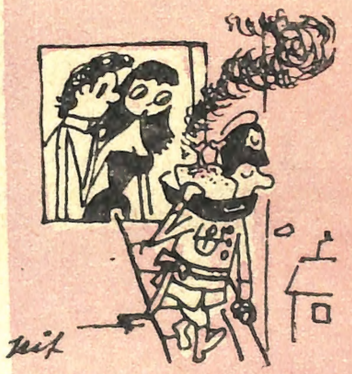

YAZISIZ!..

— Fransız —

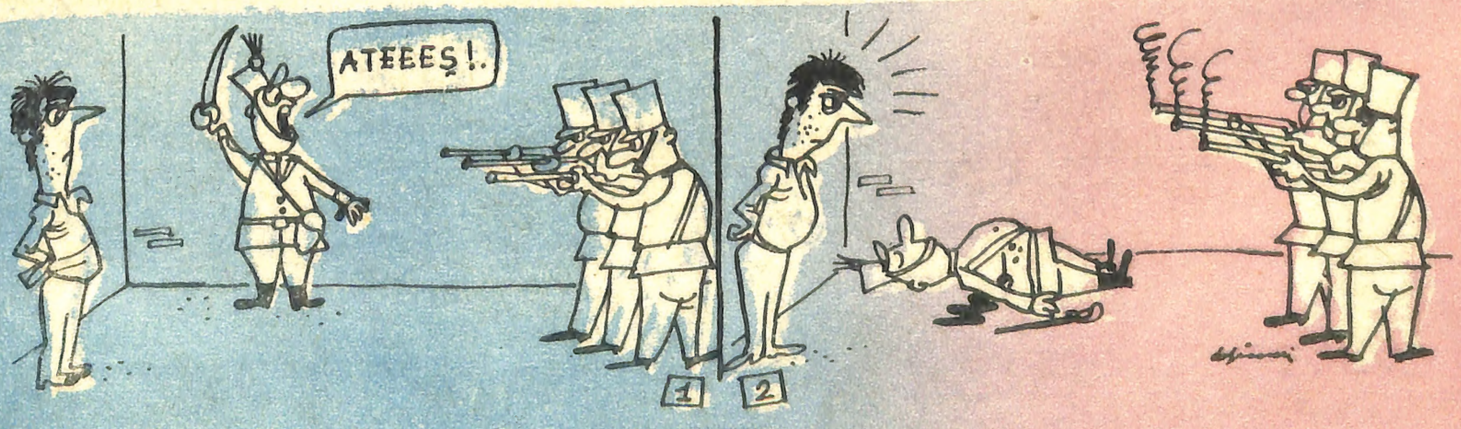

YAZISIZ!..

— İtalyan —

Bu fevkalâde güzel Yemek Kitabı
ücretsiz olarak sizindir!

Muhakkak ki «ne pişireceğim» diye çok def'a tereddüde düşüyorsunuzdur. Her halde güzel hazırlanmış yeni bir çeşni ikram ederek ailenizi memnun etmek de istersiniz.

Bunu düşünerek, fevkalâde bir titizlikle, hususî surette sizler için hazırladığımız Yemek Kitabını takdim ediyoruz. Kitap, birçok resimlerle süslenmiş olup, yemeklerinizi, çok iyi birer mamül olan SANA ve VİTA ile nasıl pişireceğinize dair ve yemek mütehassısımız tarafından uzun uzun tetkik edilmiş olan yemek tariflerini hâvidir.

125 gramlık SANA paketlerinin yanlarından keseceğiniz 16 adet UNİT markası veya 250 gramlık SANA paketlerinden keseceğiniz 8 adet UNİT markasını 10 kuruşluk posta pulu ile birlikte

Unilever-İş Türk Ltd. Şti. P.K. 1152 - İstanbul

adresine gönderdiğiniz takdirde, bu fevkalâde güzel YEMEK kitabını kolaylıkla tedarik edebilirsiniz.
Adınızı ve adresinizi kitap harflerile yazınız.

Yemek Kitabını aşağıdaki isim ve adrese göndermenizi rica ederim:

İSİM : _____

ADRES : _____

_____

Ek olarak _____ UNİT markasını ve 10 kuruşluk posta pulunu sunuyorum.

Grafika

S.41

T. C.
Ziraat Bankası

Yurt içinde 532 Şube ve Ajansı, dünyanın her tarafındaki muhabirlerile sayın müşterilerinin Emrindedir.

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI
1956 İKRAMİYE TUTARI

2.000.000 Liradır

BU ZENGİN PLÂNDA

Gayrimenkuller, Dolgun Para İkramiyeleri, Eşya, Traktörler, Ziraat âletleri bulunmaktadır.

yarın siz de hayata atılacaksınız

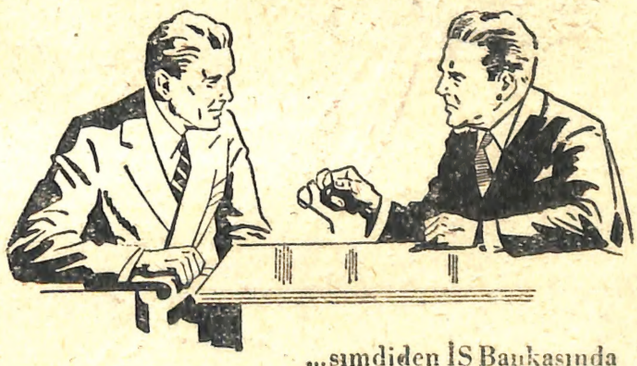

...şimdiden İŞ Bankasında bir İratlı Küçük Cari Hesap açtırınız... İratlı Küçük Cari Hesaplar her 250 kişiden 1 kişiye 50.000 liraya kadar peşin SERMAYE veya kaydıhayat şartıyla 600 liraya kadar AYLIK İRAT kazandırır

İRATLI KÜÇÜK İKCH CARİ HESAPLAR

MUFASSAL BROŞÜRLERİMİZ BİŞELERİMİZDE EMİRLERİNİZE AMADEDİR

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-249

Akbaba

Siyasi Mizah Gazetesi

— Kocası çok kıskançtır, denize bu sokak kıyafetile giriyor!..